

THE ORIGINALS

Rüzgârınla Kal

Beyzanur Öztürk

RÜZGARINLA KAL

BÖLÜM 1:

Güneş Vedada

Gecenin en çıplak saatleriydi. Ahşap duvarlı odanın bir köşesindeki soba, içindeki ateşin yorgunluğuyla iyice sessizleşmişti. Fakat sobanın üzerinde kendi hâlinde duran ufak cezve taşıdığı tarçınli suyun kokusunu hâlâ yayıyordu etrafa. Yoksa koku çoktan her tarafa sinmiş miydi? Bu da mümkündü.

3

Ağzında bir o tarafa bir bu tarafa çevirmekten bıkmadığı karanfil de tatsızlaşmıştı artık. Bu sebeple, genç adam, oturmakta olduğu sandalyeden kalktı ve hemen karşısındaki, pervazı tozlanmış pencerenin yanına gitti.

Metal kolu çevirince titreyerek açıldı pencere. Sıcakla soğuk birleşirken orta yerde, güçlü bir dalganın kıyıdaki taşları aldıktan sonra geri çekilirken yaptığı yuvarlanma hareketinin göbeğinde kalmış gibi hissetti ve biraz durdu. Tertemiz havayı ciğerlerine doldururken kaşları çatıldı. "Yağmur yağacak." dediğinde sesini duyan tek kişi olduğu için bir üzgünlük hissetmeyi bekledi. Beklediğini bulamayınca bakışlarını umursamaz bir erkek çocuğu edasıyla fark etmeden izlemekte olduğu ağaçtan evin dibindeki karanlığa yöneltti. Şu koca ağacı pek ürkütücü bulurdu, yine de ilk denk geldiği o olurdu buradan her baktığında. Tepesini çoktan yuttuğu yalnızca ince sapı kalmış karanfili aşağı sarktığı sırada dişlerinin arasından bırakıverdi. Odaya döndüğünde sinsi bir kararsızlığın içine yuvarlanmıştı. Zihni bir şeyler karalayıp siliyor, yüreğiye olduğu yerde bundan habersizce duruyordu. Hızlı giden bir trenden fırlayıp düşmüştü bir kenara, tren gözden kaybolup gitmiş ve o, zamanın rayından çıkmış gibi kalakalmıştı. Şöyle bir baktı duvarlara, duvarda yan yana asılı üç guguklu saate. Masanın üzerindeki fotoğraf yığını da önemli bir işi yarım bıraktığını düşündürünce az önce kalktığı sandalyeye tekrar oturdu, ayaklarını yanına çekip bağdaş kurdu.

Annesi genç adam lise çağındayken ölmüştü. Oğlunu okula yolcu ederken karşısına geçip "Ekrem'im." der ve yüzünü iki eliyle kavrayıp güzel dileklerde, öğütlerde bulunurdu. Sonra annesi öldü Cahit Ekrem'in; bir müddet yalnız başına çıktı kapıdan. Ara sıra kendi ellerini koydu yanaklarına, babasının, bu hareketini görmeyeceğinden emin olduğunda. Şimdi, babasını da beş sene önce kaybetmiş hâlde otuzuna yaklaşmış, yalnız başına yaşayan bir adamdı. Ölüm bunca yakın ve böylesine basitti fakat insanlar, ölmek dünyanın gerçekleşmesi en zor olayıymış gibi davranmaktan vazgeçmiyorlardı. Kalan, fotoğraflar olunca farkına varılıyordu ki zaman çok kıymetli şeydi.

Zaman geçtikçe ağlaması zorlaşıyordu; gözyaşlarını yüreğinden gözlerine itmeye çalışsa da bir yerlerde geniş bir pamuk tüm yaşları emiyordu ve Cahit nefes aldıkça da gizli bir el tarafından sıkılıp suçluluk duygusu olarak Cahit'in ruhuna damlatıyordu içindekini.

Suçluluk duygusunu böyle yakından tanıması için bir sebebi yoktu aslında, doğrusu sebep de aramamıştı bugüne dek. Buna rağmen derinlerinde bir yerde açıkça görülüyordu ki ruhunu o duyguya bulandıran en büyük fırça, ağlayamıyor olmaktı.

Bir çırpıda topladı fotoğrafları. Masanın boş yüzeyine bakarken düşündüğü hiçbir şey yoktu. Sürahiye uzanıp bir bardak su içtikten sonra albümü kolunun altına alıp kalktı. Koltuğa kıvrılıp albüme sarıldı, gözlerini kapattı.

Buz kesmiş ayaklarının verdiği rahatsızlıkla uyandı, bu biçimde uyanmayı hiç sevmiyordu. Tabii şikâyetini ayaklarına ya da soğuk eve bildirmesinin anlamı yoktu; ayakları hava sıcak olduğunda bile üşümeye devam edecek, evse hiçbir zaman yeterince ısınamayacaktı. Doğruldu ve yere düşmüş albümü koltuğun üzerine güzelce bıraktı. Düşüncesini resmiyete dökmekten kaçınıyordu ama albüm düştüğü için de içten içe kendisini suçlamıştı. *Sadece birkaç fotoğraf*, diye söylendi. Kendisine acıyıp durması canını sıkıyordu. Hayatını elleriyle kurmak yerine kurulu bir hayata dâhil olmak zorunda kaldığından bir bakıma haklıydı. Kurulu hayat dediği de boş bir evden, yalnız sürdürdüğü bir işten, birkaç insandan ibaretti. Ailesinden kalan iki katlı ev, saat dükkânı, dükkâna nadiren uğrayan dedesi, gözlerinin alıştığı iki üç müşteri... Ve dükkânın bulunduğu sokak, dükkânın önündeki minik masa. Gün içinde yapmayı en sevdiği şey o masada çay içerken etrafı, sokaktan geçip gidenleri izlemektir. Olur olmaz zamanda hüzne boğulmakta nasıl zorlanmıyorsa ufak tefek şeylerin peşinde koşarak mutlu olmayı da iyi beceriyordu.

Şu evin kafasında yarattığı düşünce kalabalığından bir an önce kurtulmak istedi. Diğer ikisinin arasındaki, vakti doğru söyleyen tek gugukluya baktığında sekizi on geçtiğini görünce ayaklandı. Ağır hareketine rağmen başı dönmüştü, bunu aç oluşuna bağladı. Az sonra evden çıkacağı için de sobayı yakma fikrini bir çırpıda yok etti, dükkâna gidene kadar elbette bir şekilde ısınacaktı. Ayaklarına çoraplarını geçirdi, terliklerini giyip mutfığa gitti. Bayatlamak üzere olan ekmeği balla tereyağı eşliğinde yedikten sonra bir bardak ılık su içti. Bu kahvaltı tarzını babasından kapmıştı. Hem insan yalnızken aklına öyle muazzam kahvaltı sofraları gelmezdi, ağzına bir iki lokma atması ve midesini bastırması yeterdi. Hemen diş temizliğini yaptı ve balkon penceresinin önünde duran naneden bir yaprak koparıp ağzına attı. Nane yaprağının ağzına yaydığı şu inanılmaz tat, zihnini aniden açıyordu sanki. Onu kendi parmaklarıyla dilinin üzerine bıraktığını bilmese yaprak öyle güzel gizlenebilecekti ki. Cahit de bir nevi nane yaprağıydı; girdiği tüm kalplerde ferah bir koku bırakırdı. Ne var ki insanlar kokunun nereden geldiğini anlamazlar, içlerindeki Cahit rüzgârının geçip gitmesine farkında olmadan izin verirlerdi.

Daha fazla oyalanmadan siyah kabanını aldı ve merdivenden ine ine giydi. Dış kapıdan çıkar çıkmaz hatırı sayılır ekim soğuğu yapıştı yüzüne. Başını sağına çevirdiğinde görebildiği deniz epey görkemliydi bugün. Topraksız kuruydu, demek hâlâ biriktiriyordu gökyüzü yağmuru. Bisikletine atlayıp şehrin merkezine giden patika yolları takip etti. Pedallara yüklendikçe ısındı vücudu ve nihayet dükkâna vardığında soğuğu üzerinden atamayan, elleriydi sadece. Bisikleti park etmek için önce karşı kaldırımda kaldı. O sırada, daha da erkenci olan kuyumcu Ömer "Günaydın." diye seslendi. Dükkânları yan yanaydı ve çaylarını çoğu zaman şu masada beraber içerlerdi, iyi adamdı Ömer.

Kulakları sesi sindiren Cahit de hemen dönüp karşılık verdi. Dokunamadığı beyazlığın üzerine yeni bir gün daha çiziliyordu işte, gün öncekilerden pek de fark yaratmadan işliyordu. Neden kalemi kavrayıp sayfayı istediği gibi dolduramadığını anlayamıyordu. Neyse ki mevsim sonbahardı, hiçbir şey bu güzelliğin geri planda kalmasına sebep olarak bozamazdı ağzının tadını. Ağzındakini çiğneyip yuttu.

Müşteri beklerken oturduğu yerden yine sokağı izliyordu ki bir anda tüm algıları açıldı, avucunun sardığı çay bardağı derisini eritti sanki. Uzun kirpiklerinin altında parıldadı açık renkli gözleri. Hiçbir sonbahar rüzgârını bu denli derinden hissetmemişti. Önünden geçip giden krem rengi paltolu şu

kadın, burnuna inanılması güç güzellikte bir koku armağan etmişti; Cahit ciğerlerinin her bir noktasını bu rüzgârla doldurmaya orada ant içmişçesine kabarttı göğüslerini. Kabanının yakalarını kaldırdı ve kadın sokağın köşesinden dönüp de gözden kaybolana dek yürüdükçe dalgalanan sarıya çalar kumral renkteki saçlarına bakmayı sürdürdü. Burnundaki koku silinip gitmesin diye tuttuğu nefesini bırakmayacaktı ki böyle yaptığında kokuyu alamadığını anlayıp toprağına yeniden su yürüyen çorak bir arazi gibi soluk alıp vermeye başladı. Çekinmemeliydi ruhuna güzel şeyleri dolamaktan insan ve güzel şeylere kendini katmaktan. Tebessümü güçlendi. İşte, gerçek olduğuna inanılamayacak derecede güzel olan manzaralar kadar, gerçek oluşuna aklın ermeyeceği insanlar da vardı bu dünyada. Onları bulmak, onlara sarılmak ve sevgiyi onlardan hiç eksik etmemek lazımdı. "Hayırdır Cahit, çay çok mu hoşuna gitti?" Ömer iskemleyi çektiği gibi oturdu. "Evet, hiç bu kadar güzel çay içmemiştim." Bardakta kalanı bir yudumda bitirdi. Dirseğini masaya dayadığında ve elmacık kemiğinin üzerine incecik bir yağmur damlası konduğunda hâlâ tebessüm ediyordu.

Bölüm 2:

Yağar Yağmurla Zaman

Yağmur kararmış gökyüzünden Cahit'in kafasının içine hücum edip, hayalinden silinmeyen o dalgalı saçları ıslatacak kadar güçlenmişti. Dükkânın içinden izliyordu damlaları bu kez; uzaktan, dokunmadan, o saçları izlercesine.

4

Çoğu insanın içiyle karşılaştırdığında belki şaşılacak şeydi ama bir beden sapığı gibi değil, ruh meraklısı gibi meyletmişti kadına. Üzerindeki paltosunun renginden belliydi ki sadelikten yanaydı kadın ve hızlı yürümediğine göre serin havalardan haz alıyordu, paltosuyla aynı renkteki zarif ayakkabılarında tek bir leke olmayışı da ne denli özenli biri olduğunu çıkarıyordu ortaya. Ya da akli karmakarışıklı ve bu, adımlarını yavaşlatıyordu... Acaba saatleri seviyor muydu, zamanla ya da geçmişle problemliydi? Çok düşünür müydü, kitap okur muydu, nelerden nefret ederdi? Bilmek istiyordu Cahit Ekrem. Tüm bunları bilmek istemekle de koca bir hatanın kıyısında idi esasen. Ne yazık, insan düşeceğini bile bile keskin taşların üzerinde önüne bakmaksızın koşmaya çalışır hâle gelebiliyordu. 3 Tamir tezgâhının üzerini güzelce sildi. Saat vitrinlerini bir bir kilitleyen Ömer'in yağmurla karışan sesini işitti.

"Cahit Efendi ben kaçıyorum." Cahit'ten hemen hemen on beş yaş büyük olsa da ona böyle söylemeyi, bu şekilde takılmayı, abilik etmeyi pek seviyordu. Çevirdi kafasını açık kapıya. "Tamam abi. Şemsiyen var, değil mi?"

"Var var." Bir çırpıda açtı siyah şemsiyeyi. "Bekleyeyim mi seni?"

"Yok, şuraları toparlayayım da durulmasını bekleyeceğim yağmurun. Sonra bisikletime atlayıp giderim."

"İyi bakalım." dedi dükkâna atmış olduğu tek adımını geri çekerken. Tam gidecekti ki tuhaf bir durgunlukla döndü. "Sen gerçekten iyi misin?"

İyi miydi? İyiydi. Dört tarafı saatlerle kaplı bu dükkânda geçirdiği günler arasında, zamanın akışının farkına varamadığı tek gündü belki bugün. Tüm dişlerini göstererek güldü sessizce. "İyiyim iyiyim, meraklanma. Hadi dikkatli ol, iyi akşamlar abi." 1

Ömer kaşlarını hayretle kaldırdı. "İyi akşamlar, çok durma buralarda, hava soğuyor." Cümlesinin sonuna doğru şemsiyesinin altına girip uzaklaşmaya başladığı için sesi sokağa dağılıp azalmıştı. Hoş, uzaklaşmasa dahi Cahit duymazdı çünkü kabanını giyerken çoktan kendi zihnine dönmüştü. Garipti, zihninde kadından başka bir varlığın gölgesine bile rastlayamadı; içine düştüğü çelişkili duruma anlam veremiyordu, yüzünü görmeden ona nasıl böyle derin hisler besleyebilmişti? Yalnızca kokusundan mı etkilenmişti yoksa zarif yürüyüşü mü etkilemişti? Dudaklarının aralığı artarken gözleri kısıldı, dişleri birbirine sıkıca kenetliydi. "Kendine gel." diye fısıldadı, dili dişlerine çarptığından cümlesi pürüzlü çıkmıştı.

Yağmurun durulduğunu görünce son kontrollerini yapıp çıktı dükkândan. İşte burası, tam şu masa, şu sokak, hayalini suçüstü yakalayıp da zihnini kelepçelemesi için son şansıydı. Fakat yapmadı. Kepengi sertçe indirdi aşağı, çıkan ses bile silkelenmesi için yeterli olamamıştı. Yola koyulduğu an, bir rüzgâr eşlik etmeye başladı her noktası ruhuyla donanmış bedenine. Kadının gittiği doğrultuda ilerliyordu, bilerek yapıyordu, onun ayaklarının değmiş olduğu noktalara basarak içindeki eksik parçaları tamamlıyordu sanki. Yanakları rüzgârla okşandıkça gülümsedi, sokağın köşesinden dönene kadar gülümsedi. Buradan dönünce nereye gitmişti kadın? Tek bir yol vardı ama onlarca ev diziliydi uzayıp giden yolun kenarlarında. Şimdi tüm kapıları çalıp onu bulmayı denese nihayet deliliği de ağırlamış olur muydu umarsız varlığında?

Kalbimin kapılarını açtığım zaman içimden çıkan acı, aldığım her bir nefeste daha çok sahipleniyor aldığı yeri. Sanki, burası benim dermişcesine. Bir hüznüm var sonra, içimde ukde kalan, yeşertemediğim bir bahçem var. Sarmaşıklardan önümü göremediğim kocaman arazide, o çok sevdiğim çiçeklerim için yer yok. Ben sadece öylesine biriyim. Geldiği dünyadan hoşnut olmayan, karanlığın güvenini seven biriyim. Korktuğum zaman, kendi kendine yetmek zorunda olan biriyim. Uçsuz bucaksız gökyüzü içinse ben sadece yeryüzüne yansıyan bir gölgeyim. Etrafımdaki insanlara göreyse bir hasta. Bu yüzden bu rutubet kokan hastanedeyim ve ne kadar hasta biri olduğumu anla diye bu defteri tutuyorum. Beni iyi dinle doktor, benim hastalığının çaresi sözlerin değil. Veya verdiğin onca ilaç. Benim çarem, sadece sensin.[16 Nisan 2017]Ophelia demiş bana annem, kendimi boğduğum nehir senin maktüllerinin kanındanmış. Watty's 2018 Uyarlamacılar Kazananı#Marvel etiketinde 1. sıra 20|02|19İyi ve kötünün,cennetin ve cehennemin içindesayfaları kül edecek türden bir geçmişe sahipse insan,iki defa birbirlerinde yok olacaktarıyla şeytan.Karanlığa gömülmüş şehrin itiraz dolu vaveylaları, yaşlı ve küsmüş binaların arasında dolanıyor.Bu şehirden kaçış yok.Bu duvarların arasından dışarı sızamazsın.Bu şehir doğumun,Bu şehir yıkımın,Bu şehir senin ölümün olacak."Ben bu gece, şeytanın peşindeki gözlerimi kapatacağım soğuk bir güneşe. İçimde yanan ateşin kül ettiği duyguları tekrardan canlandırabilmek için."Özet: Yüzyıllar öncesinden kalan davayı çözmeleri için Soğuksu şehrine savaşmak için gönderilen, Cadılar Konsey'inin soyundan gelen beş genç erkek cadı, tıpkı ismi gibi soğuk, ıssız ve tehlikeli şehre vardıklarında hiç beklemedikleri olaylarla karşılaşılırlar. Bu sırada babasının ölümünün ardından yas tutan Nehir'le ve bir süredir özel güçlere sahip olduğunu keşfeden fakat bunu en yakın arkadaşından başka hiç kimseye söyleyemeyen Naz ile yolları kesişecektir. İstemsizce kurulan güçlü bağların ardından, soru işaretlerini çözmek için tarihe gömülmüş sırları hep beraber ortaya çıkartmak zorunda kalırlar. Aşkın, arkadaşlığın, maceranın

ve doğaüstü güçlerin tavan yaptığı bu hikâyeyi okurken, siz de tir tir titreyeceksiniz![Bu hikâye 2015 Haziran ayında yazılmaya başlanmış ve 2017 Mart ayında ilk bölümü yayımlanmıştır.]•Wattys2018

Büyük Buluşlar KazananiWattys 2018 Gizli Cevherler KazananiAleda, sert mizaçlı, ayakları yere sağlam basan, başarısı ve ilginç tarzı ile etrafındakilerin dikkatini çeken bir hukuk öğrencisi iken, ardı arkası kesilmeyen garip rüyaları nedeniyle hiç ummadığı bir anda arkeoloji tutkusuna yenik düşer. Bütün itirazlara rağmen inatçı kişiliği ile bu yolda ilerlemek için adımlarını hızlandırır.

Köklerinin saklı olduğu gizemli bir hikayeyi aydınlatacağından ise habersizdir.Zeugma kelimesi size neyi anımsatıyor?Dillendirildiği gibi sadece basit bir çingene kızı, mozaiklerde hayat bulmuş olabilir mi?Peki yüzyıllar önce yaşanan bir aşk'ın bedeli ne kadar ağır olabilir?Kim bilir belki de tarih, Aleda'nın ellerinde yeniden yazılacak. Bunun olmasına izin vermek istemeyenlerin yükselişine ya da çöküşüne ise yine o karar verecek...Hayat; sırların toplamından ibarettir!Kısacası gizem, gerilim ve de tarih ile harmanlanmış bir hikaye sizleri bekliyor.Nisan 2018- Mart 2019 WATTYS 2018 | KALP KIRANLAR KAZANANI Avcumun içine ılık nefesini üfleyerek, "Ben," dedi ilk başta. "Ogün Enes."Avcumdaki gıdıklanmaya hafifçe kıkırdamıştım. Refleks olarak elimi çekmeye çalıştığımda buna müsaade etmedi ama o da benim tepkilerime gülüyordu. "Şimdi sıra sende..."Kafamı salladığımda dudaklarımı hafifçe ıslattım. Bunu yapabiliydim. Ne de olsa odamda defalarca kez adımları söylemek için çabalamıştım. Aynı onun yaptığı gibi avcuna üfleyerek, "Ben," dedim uzun ve oldukça çekişmeli bir çabamdan sonra. "Mısssraa."Soluk soluğa kalmış bir şekilde kafamı kaldırıp ona baktım. İşte o zaman farklı bir gülümsemeyle beni izlediğini görebilmiştim. Yeniden avcumun içine üfleyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum, Mısra," demişti.Ben de gülümsedim. Belki de zaman tam o nokta eriyip yok olmalıydı. İçindeki kalıntılarda daha çok bütün olmalıydık. Biz, o kaldırımın ucunda, gece ruhumuza acılarımız gibi sızarken, tanıştığımızı memnun olduğumuz o âna hapsolmalıydık. Çünkü oradaki Ogün Enes, umursamaz adamı bir süreliğine görmezden gelmişti. Unutmuş gibiydi. O, avuçlarıma fısıldayan çocuk, hayatımı o andan itibaren değiştirmeye başlamıştı. Bambaşka bir Mısra Karataş için, bir bacaksız yaratmıştı. Bacaksız da, bir kulaksız...O sokakta, ilk içkimi içmiştim. İlk defa sarhoş olmuşum. İlk defa birisinin omzuna kafamı yaslayarak saatlerce gülmüştüm. Uzaklara süzüldüm. Sanki birlikte kaçıp gitmiştik o kentten. Ehliyetim yoktu. 18 yaşında da değildim. Ama onun dünyasında her şey olabilir. Her şey... Ben bile.Ben o sokakta, bir zerdali uğruna, Ogün Enes'le karşılaşmıştım. Ve bin bir gecenin ardından, tek bir gecesinin bile ne kadar değerli olduğunu öğreneceğim, bir aşka yelken açmıştım.The Wattys 2018 Şairler Kategorisi Kazanani"Her bir şeyinle sınav içre sınav halindesin,Lâkin en büyük sınavı kendisi iledir insanın,En değerli nesne ise ateşi aşkın peşine düşen de,Hiçliğin kıyısında ki bir aşkı yüklenmek ise derdin,Ve hele ki değilsen aşk hamalı öyle kolay da değildir,Çünkü bunu yüklenecek mana yüklü bir mum gerek,Aşk için yanmak gerek ve de kül olabilmek..."Ahmet ABABu kitaptaki tüm yazı ve şiirler bu şiirleri yazdıran güzelin kendisine ait. Ve her ne kadar biz yazıyormuş gibi dursak da bunu bize yazdıran en güzelin kendisine ithaf edilmiştir. Allah'ın izniyle çıktığımız bu yolda yine onun yardımına sığınarak: "Eûzu billâhi mineş şeytânir racîm Bismillâhi Er rahmân Er Rahîm..." © Her Hakkı Saklıdır! Her ne amaçla olursa olsun kullanılması suç teşkil edebilir...

Kokusu silinmişti burnundan. Hissettiği tek şey, soğuk havanın burnunun içinde bıraktığı yanık acısıydı. Yolun ortasından yürümeye karar verdiği sırada kaldırımından inerken kıyıda su birikintisine yansıyan ayağıyla rastlaşınca bisikletini unuttuğunu fark etti. Ayaklarından özür dileme isteği yükseldi yufka yüreğinde, ardından ayakları olup yüreğini yanıtladı: *Zıyanı yok.*

Eve vardığında ayakkabıları çamurdan harap olmuş, elleri ve yüzü donmuş durumdaydı. Buna rağmen dipdiri hissediyordu, belki uzun zamanın ardından birine bağlanmış olmak diriltmişti ruhunu, belki de rüzgâr.

Bir kömür poşetini ve birkaç odun parçasını kaptığı gibi yukarı çıkıp sobayı yaktı. Şevkle tutuşan sobanın üzerindeki cezve hâlâ yerindeydi de tarçınlı sudan eser yoktu.

İçi öyle bir huzurla doluydu ki çocukluğuna dönmüş gibi şendi. Islık çalarak mutfığa gidip bir başka cezveyi sütle doldurduktan sonra sobanın üzerine bıraktı. Mutfığa döndüğünde ısıklı dudaklarından ayrılmış değildi. Çekmecedeki bisküvilerden iki paket alıp kenarı renkli tabağa bir güzel boşalttı onları, boş bardakla birlikte hepsini sobalı odaya götürdü.

Üzerini değiştirip diğer tüm işlerini hallettikten sonra heyecanla sobanın başına geçti. Oda sıcacık olmuş, sütü kaynamıştı. Süt boş bardağa akıp giderken annesi canlandı gözünde, heyecanı bir darbe yediyse de darbenin etkisi uzun sürmedi. Bardağı ve tabağı alıp perdesi açık pencerenin önündeki tekli koltuğa oturdu. Ayakları ısındıkça yorgunluk ağrısı yayıldı vücuduna, şikâyetçi değildi bundan.

Ay, yeryüzünü izleyen bembeyaz bir surat gibi parlıyordu yukarıda. Küçüklüğünden beri ne zaman baksa ona, şaşkın bir ifade görürdü; kaşları kalkmış ve dudakları yuvarlaklaşmış bir adamın ifadesi. Güzel şeyler nadiren bir araya gelirdi hayatında, böyle düşünüyordu. Sütten bir yudum alıp ağızındaki bisküviyi ıslatırken şükretti ve kadını bir kez daha görmeyi diledi. 2

Bu esnada kadın, uzandığı koltukta uyuklamaktaydı. Arada gözlerini açabildikçe elindeki kitabı okumaya çalışıyor fakat aynı cümlede takılı kalıyordu, cümleyi anlayamıyor ve tüm sayfayı baştan okumayı deniyordu. Dirseğini dayadığı kirlentin bile uykusu gelmişti, saat on ikiyi bulmuştu ne de olsa.

Oda loş ve sessizdi. Koltuğun önündeki minik masada duran çay fincanı iyice soğumuş, fincanın dibindeki ince çay birikintisi koyulaşmış yapılaşmıştı cama. Şakaklarına ağır ağır vurmaya başlayan sızı hareketlerini kısıtlıyordu, kafasını oynatmasının bile önüne geçiyordu; yavaştı ama sakın bir hareketle bile büyüyüp kafatasına boşaltabilirdi kendini. Aklında dönüp duranlar da böyleydi, şimdilik dingince zıplıyorlardı oradan oraya. Kadın boşlukta süzülürlüğü bırakıp onlara bir yoğunlaşsa çıldırırlardı, hatta belki duvarlarını kırarlardı. 2 Dirseğini düzleştirip yanına aldı, başını bıraktı yastığa. Tavana dikilen gözlerinde bir belirsizlik vardı. Tedirgin de olabilirdi son derece huzurlu da, şu hâli için aşka kapıldığı da söylenebilirdi aşkın kıyısından geçmemiş olduğu da ve kendine yabancı gibi de duruyordu kendi içinden çıkmıyor gibi de.

Bugün şu sessiz sokaktan geçtikten sonra uğradığı kitapçıda istediği kitabı bulamayışı hayal kırıklığına uğratmıştı. Nasıl yoktu, anlayamamıştı, bilindik bir kitaptı oysa. Neyse ki yarın yeni kitapların geleceğini söylemişti adam. 1

Pes etti, püsküllü ayraç sayfaların arasına yerleştirip kapağını kapattı kitabın. Cesaretini toplayıp doğruldu, koltuktan ayrılırken boş fincanı ve içinde birkaç dilim limon kalmış küçük tabağı aldı. Koca eve yalnızca buzdolabının zor işitilir sesi ve kadının adımları işliyordu. Sonra yeni bir ses karıştırdı araya; döndü pencereye, yeniden başlayan yağmuru gördü. İlerledi ve sokuldu cama, ferah bir nefes çekti. *Bir başıma çıkıp yürüyebilseydim*, dedi ama yalnız yürümeyi o kadar da sevmiyordu. Yürürken çoğunlukla yeri, taşı, toprağı izlerdi ve bazen sokak hayvanlarına takılırdı gözü, adımları da durgun olurdu hâliyle.

Sol bileğini kaldırıp ay ışığının silik aydınlığında saatine baktı. Akreple yelkovan hareketsizdi. Gün içinde hiç tutukluk yapmamıştı saat, durmuş olamazdı. Yuvarlak cama tırnağıyla bir iki kez tıklattı.

On ikiyi yedi geçe donakalmıştı işte. Yorgun bir "Of." ıktı ağzından.

Cahit Ekrem yağmura yetişemededen uyumuştu. Kaırdığını bilseydi buna zlrd, yarın sabaha dek yerler kurusa iyiydi.

Bir insan tutunabileceği tüm dalları fırtınalarda kaybetmişse elinden pek bir şey gelmez, çaresizlikle boğuşmaya düşerdi; öteki insan, tutunabileceği tüm dalları kendi elleriyle kesmişse düşünülür ki *vardır bir bildiği*. Mesela tümünü bir araya getirir, kendine yetecek bir sal yapıp sulara umutla atılırdı. Nasıl bir umut? Cahit kadını sala ekleyeceği bir parça yapmak istemiyordu, hayalinde yaşatmaya başladığı kadına yanında yer vermek istiyordu. İhtimal dalgaları salı paramparça edebilecek olsa da akılı yitik bir his çoktan ele geçirmişti Cahit'i; gölgeler altında kalan vehmi, durduramıyordu o hissi.

Zaman yağmurla yağıyordu şehrin üzerine ve gece tüm sırları tatlı diliyle anlatıyordu, karanlığa sığınmiş ağaçların rüzgârla savrulan yapraklarına.

Bölüm 3: Birikmiş Yapraklar

Oops! Bu görüntü içerik kurallarımıza uymuyor. Yayımlamaya devam etmek için görüntüyü kaldırmayı ya da başka bir görüntü yüklemeyi deneyin.

İnsanın insanda izi kalır. Yaşananlar az da olsa çok da olsa tek bir gülümsemenin bile, anlam yüklendiği ölçüde izi kalır insanda. Bundan, hiçbir zaman kolay olmamıştır birini silip atmak. Elbette silmek üzerine şekillenen isteklilik ve isteksizlik de mühimdir. Bir mürekkep damlası suya düştüğünde o suyu tüm lekeden kurtarmak nasıl olanaksızsa zihne yayılan anıları, ie oturan duyguları, ince ince kurulan hayalleri sökmek de o denli zordur.

Gün çoktan doğmuş, Cahit Ekrem büyük bir istekle kalkıp dükkâna gelmişti. İşlerini aceleyle halledip oturmuştu dükkânın önüne, ayı avucundaydı. Neredeyse dakikada bir başını içeri çevirip duvardaki saatlerden rastgele birine bakıyordu. Ayağıyla farkında olmadan ritim tutturmuştu. Çayın sıcaklığına rağmen bu beklenti dolu hâli yüzünden soğuyan ellerini hissedemiyordu.

Kim bilir hangi ınar ağaından kopup gelen kuru yapraklar kaldırımların dibinde, yolda birikmişti, gözleri takıldı onlara. Bisikleti de dn bıraktığı yerde duruyordu, amma da kirlenmişti. "Duymuyor musun?" diye bir ses böldü bakışlarını. "Ha, buyur abi?"

"Oğlum, ne oluyor sana ya? Kötü bir şey olduysa söyle bak. Gizleme abinden, paylaş, çözeriz ne olduysa." Masanın karşı tarafındaki kk iskemleye oturacakken müşteri geldi.

"Bakar mısınız?" Dükkân sahibinin Ömer olup olmayışında şüpheye düşmüş gibiydi, Ömer ilgiyle bakınca emin oldu. "Kolyemi bozdurmak istiyorum da." Kolyeyi kutusundan çıkaracaktı ki içeri davet edilince kapattı kutunun kapağını.

Kadına, girmesi için eliyle yön verip kibarlık ederken Cahit'e de *sonra görüşeceğiz* dercesine kafa salladı.

Güldü. Cevap vermeye hazırlanmıştı oysa. Bir şey olmadığını, her şeyin güzel gittiğini söyleyecekti; o zaman bu hâlin ne, diye soracaktı Ömer. Yine gülecekti, sessiz kalacaktı o anda da.

Bu sessiz kalışının, hatırına getirdiğiyle biraz soldu gülüşü. Seneler önce evlenmek üzere olduğu, kendinden birkaç yaş küçük bir kız vardı. Birbirlerini sevmek bir kenara, iyi tanımazlardı bile fakat aileler çocuklarının evlenmelerini çok istiyordu. Hep aynı hikâyedir: Aileler çocuklarının evlenmelerini ister ve hatta evlenmeleri için akıllarına girerek onları bir nevi zorlarlar. Cahit kendi fikrinin önüne geçilmesine izin verecek kadar sınır yoksunu değildi, bu evliliği kabul etmesindeki sebep çok başkaydı; kabul edişinden az zaman önce, gayet güzel giden bir ilişkisini bitirmişti. Yaptığından pişmanlık duymasa da kızın canını bir başkasıyla evlenerek yakmak istiyordu. İnsan, hayatındakilere kırmızı ışık yakıp durur, buna rağmen sarı ya da yeşil ışık görmeyi arzulardı, bencilce ve doyumsuzca yüklenirdi gaza, bir ağaca, büyük bir kayaya çarpmana ya da şarampole yuvarlanana, uçurumdan fırlayana dek.

Kalbimin kapılarını açtığım zaman içimden çıkan acı, aldığım her bir nefeste daha çok sahipleniyor aldığı yeri. Sanki, burası benim dermişcesine. Bir hüznüm var sonra, içimde ukde kalan, yeşertemediğim bir bahçem var. Sarmaşıklardan önümü göremediğim kocaman arazide, o çok sevdiğim çiçeklerim için yer yok. Ben sadece öylesine biriyim. Geldiği dünyadan hoşnut olmayan, karanlığın güvenini seven biriyim. Korktuğum zaman, kendi kendine yetmek zorunda olan biriyim. Uçsuz bucaksız gökyüzü içinse ben sadece yeryüzüne yansıyan bir gölgeyim. Etrafımdaki insanlara göreyse bir hasta. Bu yüzden bu rutubet kokan hastanedeyim ve ne kadar hasta biri olduğumu anla diye bu defteri tutuyorum. Beni iyi dinle doktor, benim hastalığımın çaresi sözlerin değil. Veya verdiğin onca ilaç. Benim çarem, sadece sensin.[16 Nisan 2017|Ophelia demiş bana annem, kendimi boğduğum nehir senin maktüllerinin kanındanmış. Watty's 2018 Uyarlamacılar Kazananı#Marvel etiketinde 1. sıra 20|02|19|yi ve kötünün,cennetin ve cehennemin içindesayfaları kül edecek türden bir geçmişe sahipse insan,iki defa birbirlerinde yok olacaktanrıyla şeytan.Karanlığa gömülmüş şehrin itiraz dolu vaveylaları, yaşlı ve küsmüş binaların arasında dolanıyor.Bu şehirden kaçış yok.Bu duvarların arasından dışarı sızamazsın.Bu şehir doğumun,Bu şehir yıkımın,Bu şehir senin ölümün olacak."Ben bu gece, şeytanın peşindeki gözlerimi kapatacağım soğuk bir güneşe. İçimde yanan ateşin kül ettiği duyguları tekrardan canlandırabilmek için."Özet: Yüzyıllar öncesinden kalan davayı çözmeleri için Soğuksu şehrine savaşmak için gönderilen, Cadılar Konsey'inin soyundan gelen beş genç erkek cadı, tıpkı ismi gibi soğuk, ıssız ve tehlikeli şehre vardıklarında hiç beklemedikleri olaylarla karşılaşılırlar. Bu sırada babasının ölümünün ardından yas tutan Nehir'le ve bir süredir özel güçlere sahip olduğunu keşfeden fakat bunu en yakın arkadaşından başka hiç kimseye söyleyemeyen Naz ile yolları kesişecektir. İstemsizce kurulan güçlü bağların ardından, soru işaretlerini çözmek için tarihe gömülmüş sırları hep beraber ortaya çıkartmak zorunda kalırlar. Aşkın, arkadaşlığın, maceranın ve doğaüstü güçlerin tavan yaptığı bu hikâyeyi okurken, siz de tir tir titreyeceksiniz![Bu hikâye 2015

Haziran ayında yazılmaya başlanmış ve 2017 Mart ayında ilk bölümü yayımlanmıştır.]•Wattys2018 Büyük Buluşlar KazananiWattys 2018 Gizli Cevherler KazananiAleda, sert mizaçlı, ayakları yere sağlam basan, başarısı ve ilginç tarzı ile etrafındakilerin dikkatini çeken bir hukuk öğrencisi iken, ardı arkası kesilmeyen garip rüyaları nedeniyle hiç ummadığı bir anda arkeoloji tutkusuna yenik düşer. Bütün itirazlara rağmen inatçı kişiliği ile bu yolda ilerlemek için adımlarını hızlandırır. Köklerinin saklı olduğu gizemli bir hikayeyi aydınlatacağından ise habersizdir.Zeugma kelimesi size neyi anımsatıyor?Dillendirildiği gibi sadece basit bir çingene kızı, mozaiklerde hayat bulmuş olabilir mi?Peki yüzyıllar önce yaşanan bir aşk'ın bedeli ne kadar ağır olabilir?Kim bilir belki de tarih, Aleda'nın ellerinde yeniden yazılacak. Bunun olmasına izin vermek istemeyenlerin yükselişine ya da çöküşüne ise yine o karar verecek...Hayat; sırların toplamından ibarettir!Kısacası gizem, gerilim ve de tarih ile harmanlanmış bir hikaye sizleri bekliyor.Nisan 2018- Mart 2019 WATTYS 2018 | KALP KIRANLAR KAZANANI Avcumun içine ılık nefesini üfleyerek, "Ben," dedi ilk başta. "Ogün Enes."Avcumdaki gıdıklanmaya hafifçe kıkırdamıştım. Refleks olarak elimi çekmeye çalıştığımda buna müsaade etmedi ama o da benim tepkilerime gülüyordu. "Şimdi sıra sende..."Kafamı salladığımda dudaklarımı hafifçe ıslattım. Bunu yapabiliirdim. Ne de olsa odamda defalarca kez adımları söylemek için çabalamıştım. Aynı onun yaptığı gibi avcuna üfleyerek, "Ben," dedim uzun ve oldukça çekişmeli bir çabamdan sonra. "Mısssraa."Soluk soluğa kalmış bir şekilde kafamı kaldırıp ona baktım. İşte o zaman farklı bir gülümsemeyle beni izlediğini görebilmiştim. Yeniden avcumun içine üfleyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum, Mısra," demişti.Ben de gülümsedim. Belki de zaman tam o nokta eriyip yok olmalıydı. İçindeki kalıntılarda daha çok bütün olmalıydık. Biz, o kaldırımın ucunda, gece ruhumuza acılarımız gibi sızarken, tanıştığımızı memnun olduğumuz o âna hapsolmalıydık. Çünkü oradaki Ogün Enes, umursamaz adamı bir süreliğine görmezden gelmişti. Unutmuş gibiydi. O, avuçlarıma fısıldayan çocuk, hayatımı o andan itibaren değiştirmeye başlamıştı. Bambaşka bir Mısra Karataş için, bir bacaksız yaratmıştı. Bacaksız da, bir kulaksız...O sokakta, ilk içkimi içmiştim. İlk defa sarhoş olmuşum. İlk defa birisinin omzuna kafamı yaslayarak saatlerce gülmüştüm. Uzaklara süzüldüm. Sanki birlikte kaçıp gitmiştik o kentten. Ehliyetim yoktu. 18 yaşında da değildim. Ama onun dünyasında her şey olabilir. Her şey... Ben bile.Ben o sokakta, bir zerdali uğruna, Ogün Enes'le karşılaşmıştım. Ve bin bir gecenin ardından, tek bir gecesinin bile ne kadar değerli olduğunu öğreneceğim, bir aşka yelken açmıştım.The Wattys 2018 Şairler Kategorisi Kazanani"Her bir şeyinle sınav içre sınav halindesin,Lâkin en büyük sınavı kendisi iledir insanın,En değerli nesne ise ateşi aşkın peşine düşen de,Hiçliğin kıyısında ki bir aşkı yüklenmek ise derdin,Ve hele ki değilsen aşk hamalı öyle kolay da değildir,Çünkü bunu yüklenecek mana yüklü bir mum gerek,Aşk için yanmak gerek ve de kül olabilmek..."Ahmet ABABu kitaptaki tüm yazı ve şiirler bu şiirleri yazdıran güzelin kendisine ait. Ve her ne kadar biz yazıyormuş gibi dursak da bunu bize yazdıran en güzelin kendisine ithaf edilmiştir. Allah'ın izniyle çıktığımız bu yolda yine onun yardımına sığınarak: "Eûzu billâhi mineş şeytânir racîm Bismillâhi Er rahmân Er Rahîm..." © Her Hakkı Saklıdır! Her ne amaçla olursa olsun kullanılması suç teşkil edebilir...

Düğün günü geldiğinde ortalığa bir haber yayıldı. Kız kırık bir cam parçasıyla ayağını kesmişti, yatağından ayrılmıyordu, evlenmemek için yaptığı apaçıktı. Cahit kızın evine gittiğinde sakinliğini bütünüyle korur vaziyetteydi, izin alarak odaya girdi. Cahit'i görünce başını yastıktan telaşla ayırdı. Her adımında daha da büyüyen gözleri fark edince "Korkma." dedi, başına dikilince kız da

tamamen doğrulmak istedi ama omuzlarından tutarak usulca yatırdı onu. Olduğu yere çökünce dizleri çatırdadı, cümlelerinde tehdit barındırmasa da tehditkâr bir duruşu vardı. "Neden evlenmek istemiyorsun?" diye sordu açıkça. Kız bakakalınca yineledi.

"Neden istemiyorsun?"

"Bana çok kızacak mısın?" Karşısındaki adamı aşırı soğukkanlılığından ötürü tehlikeli buluyordu.

Çaresizce ve tedirginlikle izlediği surat, muğlak bir düşmanlık taşıyor gibiydi.

"Kızmayacağım, söz veriyorum." Duyacaklarının, ortalığı yıkmasına sebep olacak önemi bulunamayacağını biliyordu, küstah bir farkındalık yüzüyordu zihninde.

"Başkalarına söyleyecek misin?" derken kapıyı kontrol etti.

Odaya girdikten sonra kapattığını anımsasa da Cahit de dönüp baktı kapıya. "Aramızda kalacak." Kız ufak duraksamasının ardından döktü her şeyi. "Sevdiğim var benim, o da beni çok seviyor. Bizi evlendirmek istediklerinde bunu söyleyemedim onlara."

"Sen de böyle bir yola başvurdu." dedi yaralı ayağa bakarak. "Peki, onun da seni çok sevdiğini nereden biliyorsun?" Yüreğinde sertleşme olmamıştı, sadece konuşmak ve düğümleri çözmek istiyordu.

"Askerden dönünce söyleyecektik evlenmek istediğimizi. Kötü haberimi duyunca yıkıldı, gelip herkese her şeyi anlatmak istedi ama engel oldum. Sen çıkınca..." Bir küfrün utancını yaşar gibi bir müddet sessizleşti. "Yani seninle beni evlendirmek istediklerinde karşı çıkacak malzemem yoktu elimde çünkü her şey yerli yerindeydi, yakışıklıydın, başarılıydın, iyi biriydin. Yalan bir sebep bulamazdım."

İşte o zaman da gülümsedi Cahit. Orada karar aldılar; Cahit her şeyi üstleneceğine, kızın bu işten hiçbir sıyrık almadan kurtulmasını sağlayacağına söz verdi. Bir aya kalmadan da tuttu sözünü, kendini okumaya adayacağını soktu tüm akıllara, insanların evlilik beklentisini yıkarak özgürleştirdi kızı. Onların şu zamanda ne yapıyor oldukları konusunda ilk kez meraka düşmüştü. Anılar, böyle olur olmadık zamanda gelirdi zaten gözün önüne.

Geçmiş tekerrür etmişti, başka açıklaması var mıydı? Hayatındaki insandan kendine göre haklı sebeplerle kopmuş, sonrasında da bir başkası tarafından istenmeyen kişi olmuştu. Bir yerlere sızmış suçluluk düşüncesi yüzünden ne sinirlenebilmişti ne de gerçek anlamda üzülmişti. Can yakmaya niyetlenmiş olarak çıkmasaydı yola belki bu kadar ters döşenmezdi önüne yol.

Hepsi geçmişti artık, ufacık esinti yoktu içinde geçmişe dair. Bu kadınsa ormanlarını canlandırmıştı şehrinin. Bu kadın, o kadın; ta yolun başından buraya gelen, o kadın. Geçmişe gömülü bir kapıdan girmesi mi gerekiyordu muhtemel geleceğiyle karşılaşabilmesi için?

Soğumuş çay bardağını bırakıp omuzlarını dikleştirerek geriye yaslandı. Aynı krem renkli palto, aynı ayakkabılar, aynı yürüyüş. Cahit'e ilk kez açılan yüzdeyse tebessüm vardı. O tebessüm kendi yüzüne sıçradı; dudakları içtenlikle gerilirken her adımı izliyordu. Kadın şöyle bir dönüp de "Ne bakıyorsun, sapık!" diye çıkışsa yeriydi ama yanlışı kişiyi izlemediğine dair öyle doğru bir his vardı ki içinde. Yine de başka yöne çevirdi kafasını. Çok geçmeden tekdüze adımların bozulduğunu fark edince bakışlarını tekrar ona yöneltip merakla beklemeye koyuldu.

Bölüm 4: Yedinci Bank

Oops! Bu görüntü içerik kurallarımıza uymuyor. Yayımlamaya devam etmek için görüntüyü kaldırmayı ya da başka bir görüntü yüklemeyi deneyin.

Yağmursuz, kuru rüzgârlı koca hafta sonu Cahit'i dalgalandıra dalgalandıra geçmişti üzerinden. Bir yandan kadını yeniden görmek için sabırsızlanıyor, öte yandan gördüğünde yanlış giden şeyler olabileceği için sabırsızlığına ket vuruyordu. Arada bir güncük olmasına rağmen pazartesiye ulaşmak için bir sene çiğnemek zorundaymış gibi hissetmişti, pazartesiye zor getirmişti. Zamana bu kadar kontrolcü yaklaşması asıl zorlaştırandı ya işini. Kadının saatini cumartesi akşamı eve gider gitmez tamir etmişti ve o geceyi denizin kıyısında, taşların üzerine serdiği yumuşak hasırda hiç sigara içmeden geçirmişti. Evi birkaç adımlık mesafede de olsa bir tembellik çökmüştü üzerine bulunduğu yerden ayrılmaya karşı, belki de büyüünden kurtulamamıştı denizin. Düşüncelere dalacak gibi olduğunda dalgaların sesi, tüm o arsız düşünce parçacıklarını toparlanıp karanlık odaya girmek zorunda bırakıyor -Cahit de üzerlerine kapıyı bir güzel kilitliyordu-, anne ninnisi gibi unutturuyordu her şeyi.

Beş sene önce, yirmi iki yaşında, babası öldüğünde bırakmıştı sigarayı. Babası durmadan içer ama Cahit'e içtiğini gördükçe çok kızardı. Tabii gizlenmeye çalışırdı Cahit, her seferinde de yakalanırdı, ya üstünün başının kokusundan ya da ağzındaki karanfilden. Baba hemen anlardı, yine ne çiğniyorsun Cahit, diye yaklaşırdı gülerek. İri kolunu ağırca havaya kaldırır, omzundan tutardı oğlunun. "İçme şunu, içme." Bu kadardı kızışı. Sen de içiyorsun, diyecek olurdu ki yutardı son anda cümlesini. Sigarayı bırakmasının temel sebebi babasının ölümü değildi kendince; onca anıdan, gözünün önüne gelen onca sahneden arınıp içemezdi, buydu. O zamandan beri, tek bir sigara kutusu görse dahi mide bulantısı yükselirdi boğazına, nane yaprağı ve karanfil çiğner olmuştu yalnızca. Elbette artık hiçbir şeyi gizlemek için çiğnemiyordu ve bunu sorgulayacak kimseler de kalmamıştı.

Pazartesi sabahı yoğun bir baskı vardı şakaklarında. Erken uyanmıştı ama açılan gözleri pencereye dalıyordu, tavana, sonra duvarda asılı üç saate... Oda yerinden kıpırdamasını engelleyecek kadar çıkmıştı tepesine. Kalkmayı ve kalktıktan sonra yapacaklarını kurguluyor, tam kalkacakken ruhu dışarı çıkıp omuzlarından bastırarak geri yatırıyor sanki onu. Elini yastığın

altına attı. Parmakları burada durduğuna emin olduğu o cisme rastlamayınca ödü koptu önce. İyice yoklayınca rahatladı, olan bitenlerin geçen zaman kadar gerçek olduğunu ilan edercesine buradaydı. Bir başka gerçekle daha karşı karşıya kaldı, baskının kaynağı tertemiz gecede gökyüzünde parıldayan yıldızlar gibi belirgindi artık: Saati bugün verirse dayanamazdı. Kadınsa oturduğu küçük dairede, küçük odalarından birinde sessiz sessiz ağlıyordu. Gözlerinin kızarıp şişeceğini ve bunu hiçbir şekilde gizleyemeyeceğini biliyordu ama daha fazla sıkamıyordu dişlerini. İçinde tutmaya çalıştığı sesine karşın gözleri öyle güzel ele verecekti ki döktüğü yaşları. Köşesine sindiği açık kahverengi koltuk, üzerindeki narin bedeni iyiden iyiye içine çekiyor ve kadın, ağladıkça küçülürcesine oracığa gömülüyordu. Oysa birkaç gün önce banyoda suyun altında ağlarken söz vermişti bunu bir daha yapmayacağına. İnsan, yüreğine sözler verip durur, kendiyle çatışıp kendini kendine savunur, yorgun düşünce yine kendisine sarılıp avunurdu. 1

Kalbimin kapılarını açtığım zaman içimden çıkan acı, aldığım her bir nefeste daha çok sahipleniyor aldığı yeri. Sanki, burası benim dermişcesine. Bir hüznüm var sonra, içimde ukde kalan, yeşertemediğim bir bahçem var. Sarmaşıklardan önümü göremediğim kocaman arazide, o çok sevdiğim çiçeklerim için yer yok. Ben sadece öylesine biriyim. Geldiği dünyadan hoşnut olmayan, karanlığın güvenini seven biriyim. Korktuğum zaman, kendi kendine yetmek zorunda olan biriyim. Uçsuz bucaksız gökyüzü içinse ben sadece yeryüzüne yansıyan bir gölgeyim. Etrafımdaki insanlara göreyse bir hasta. Bu yüzden bu rutubet kokan hastanedeyim ve ne kadar hasta biri olduğumu anla diye bu defteri tutuyorum. Beni iyi dinle doktor, benim hastalığımın çaresi sözlerin değil. Veya verdiği onca ilaç. Benim çarem, sadece sensin. |16 Nisan 2017|Ophelia demiş bana annem, kendimi boğduğum nehir senin maktüllerinin kanındanmış. Watty's 2018 Uyarlamacılar Kazanarı#Marvel etiketinde 1. sıra 20|02|19'iyi ve kötünün,cennetin ve cehennemin içindesayfaları kül edecek türden bir geçmişe sahipse insan,iki defa birbirlerinde yok olacaktanrıyla şeytan.Karanlığa gömülmüş şehrin itiraz dolu vaveylaları, yaşlı ve küsmüş binaların arasında dolanıyor.Bu şehirden kaçış yok.Bu duvarların arasından dışarı sızamazsın.Bu şehir doğumun,Bu şehir yıkımın,Bu şehir senin ölümün olacak."Ben bu gece, şeytanın peşindeki gözlerimi kapatacağım soğuk bir güneşe. İçimde yanan ateşin kül ettiği duyguları tekrardan canlandırabilmek için."Özet: Yüzyıllar öncesinden kalan davayı çözmeleri için Soğuksu şehrine savaşmak için gönderilen, Cadılar Konsey'inin soyundan gelen beş genç erkek cadı, tıpkı ismi gibi soğuk, ıssız ve tehlikeli şehre vardıklarında hiç beklemedikleri olaylarla karşılaşır. Bu sırada babasının ölümünün ardından yas tutan Nehir'le ve bir süredir özel güçlere sahip olduğunu keşfeden fakat bunu en yakın arkadaşından başka hiç kimseye söyleyemeyen Naz ile yolları kesişecektir. İstemsizce kurulan güçlü bağların ardından, soru işaretlerini çözmek için tarihe gömülmüş sırları hep beraber ortaya çıkartmak zorunda kalırlar. Aşkın, arkadaşlığın, maceranın ve doğaüstü güçlerin tavan yaptığı bu hikâyeyi okurken, siz de tir tir titreyeceksiniz![Bu hikâye 2015 Haziran ayında yazılmaya başlanmış ve 2017 Mart ayında ilk bölümü yayımlanmıştır.]•Wattys2018 Büyük Buluşlar KazanarıWattys 2018 Gizli Cevherler KazanarıAleda, sert mizaçlı, ayakları yere sağlam basan, başarısı ve ilginç tarzı ile etrafındakilerin dikkatini çeken bir hukuk öğrencisi iken, ardı arkası kesilmeyen garip rüyaları nedeniyle hiç ummadığı bir anda arkeoloji tutkusuna yenik düşer. Bütün itirazlara rağmen inatçı kişiliği ile bu yolda ilerlemek için adımlarını hızlandırır. Köklerinin saklı olduğu gizemli bir hikayeyi aydınlatacağından ise habersizdir.Zeugma kelimesi size neyi anımsatıyor?Dillendirildiği gibi sadece basit bir çingene kızı, mozaiklerde hayat bulmuş

olabilir mi?Peki yüzyıllar önce yaşanan bir aşk'ın bedeli ne kadar ağır olabilir?Kim bilir belki de tarih, Aleda'nın ellerinde yeniden yazılacak. Bunun olmasına izin vermek istemeyenlerin yükselişine ya da çöküşüne ise yine o karar verecek...Hayat; sırların toplamından ibarettir!Kısacası gizem, gerilim ve de tarih ile harmanlanmış bir hikaye sizleri bekliyor.Nisan 2018- Mart 2019 WATTYS 2018 | KALP KIRANLAR KAZANANI Avcumun içine ılık nefesini üfleyerek, "Ben," dedi ilk başta. "Ogün Enes."Avcumdaki gıdıklanmaya hafifçe kıkırdamıştım. Refleks olarak elimi çekmeye çalıştığımda buna müsaade etmedi ama o da benim tepkilerime gülüyordu. "Şimdi sıra sende..."Kafamı salladığımda dudaklarımı hafifçe ıslattım. Bunu yapabiliyordum. Ne de olsa odamda defalarca kez adımları söylemek için çabalamıştım. Aynı onun yaptığı gibi avcuna üfleyerek, "Ben," dedim uzun ve oldukça çekişmeli bir çabamdan sonra. "Mısssraa."Soluk soluğa kalmış bir şekilde kafamı kaldırıp ona baktım. İşte o zaman farklı bir gülümsemeyle beni izlediğini görebilmiştim. Yeniden avcumun içine üfleyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum, Mısra," demişti.Ben de gülümsedim. Belki de zaman tam o nokta eriyip yok olmalıydı. İçindeki kalıntılarda daha çok bütün olmalıydık. Biz, o kaldırımın ucunda, gece ruhumuza acılarımız gibi sızarken, tanıştığımızı memnun olduğumuz o âna hapsolmalıydık. Çünkü oradaki Ogün Enes, umursamaz adamı bir süreliğine görmezden gelmişti. Unutmuş gibiydi. O, avuçlarıma fısıldayan çocuk, hayatımı o andan itibaren değiştirmeye başlamıştı. Bambaşka bir Mısra Karataş için, bir bacaksız yaratmıştı. Bacaksız da, bir kulaksız...O sokakta, ilk içkimi içmiştim. İlk defa sarhoş olmuşum. İlk defa birisinin omzuna kafamı yaslayarak saatlerce gülmüştüm. Uzaklara süzülürdüm. Sanki birlikte kaçıp gitmiştik o kentten. Ehliyetim yoktu. 18 yaşında da değildim. Ama onun dünyasında her şey olabilir. Her şey... Ben bile.Ben o sokakta, bir zerdali uğruna, Ogün Enes'le karşılaşmıştım. Ve bin bir gecenin ardından, tek bir gecesinin bile ne kadar değerli olduğunu öğreneceğim, bir aşka yelken açmıştım.The Wattys 2018 Şairler Kategorisi Kazananı"Her bir şeyinle sınav içre sınav halindesin,Lâkin en büyük sınavı kendisi iledir insanın,En değerli nesne ise ateşi aşkın peşine düşen de,Hiçliğin kıyısında ki bir aşkı yüklenmek ise derdin,Ve hele ki değilsen aşk hamalı öyle kolay da değildir,Çünkü bunu yüklenecek mana yüklü bir mum gerek,Aşk için yanmak gerek ve de kül olabilmek..."Ahmet ABABu kitaptaki tüm yazı ve şiirler bu şiirleri yazdıran güzelin kendisine ait. Ve her ne kadar biz yazıyormuş gibi dursak da bunu bize yazdıran en güzelin kendisine ithaf edilmiştir. Allah'ın izniyle çıktığımız bu yolda yine onun yardımına sığınarak: "Eûzu billâhi mineş şeytânir racîm Bismillâhi Er rahmân Er Rahîm..." © Her Hakkı Saklıdır! Her ne amaçla olursa olsun kullanılması suç teşkil edebilir...

Aylar geçmişti sevdiği adamla ayrılımlarının üzerinden. Hayır, ayrılmak değildi bu; adamın kadından kopuşuydu. Adam, geçirdikleri bir senenin içinde kadının tüm hayallerini birlikte yaşayacaklarına inandıkları geleceğe bağlamıştı, kendi hayalleri de kadından ibaretti şüphesiz fakat o bir senenin sonuna doğru *ne olduysa* gitgide koparmıştı iplerini, "İleride mutsuz oluruz." deyivermişti. Kadın hiç ummazdı adamın kendisinden gideceğini. Beni bırakmazsın değil mi, diye soran, kaybetmekten korkuyormuş gibi duran, adamdı çünkü. Son vakte dek, her şeye rağmen dokunmaya çalıştı adama; uzandıkça karanlığa gömüldü yüzü. Akli ermiyordu, bir zamanlar tüm dünyası olduğunu düşündüğü adamın merakına hiç yenik düşmüyor oluşuna, arayıp sormayışına. Adam, öyle mi? Acıdığı, üzüldüğü kişi, hayatına eninde sonunda girecek olan öteki adamdı aslında. Hâlâ kızgın olduğunun, zihninden ve kalbinden sökülüp atılmasını diliyordu ki *öteki adam* karşısına çıktığında

ona asla ihanet ediyor olmasın.

Hem nereden gelmişti aklına günün bu erken saatlerinde? Anımsadı: Kahvaltı yaparken çaydanlığın sapından usulca tutuşu, yaz günlerinde deniz kıyısındaki parkta yanlarında getirdikleri termostan durmadan çay içişlerini hatırlatmıştı. Ne olur gözlerinin rengine kadar çıksın aklımdan, diye yalvardı bilmem kaçınıcı kez.

İnsanların hatıralarını silebilecek bir yol olsaydı taşıyamadığı kalabalıktan *-hatıraların ağırlığından-*çöküverirdi. Tuhaf, yaşanırken tadından yenmeyecek anlar, ı harfi gibi ince fakat güçlü kırgınlık oklarıymışçasına bedene saplanır, *anı* diye kaplar tüm hafızayı.

Şimdi Cahit de taşıyamayacağı bir yükü burun burunaydı. Avucundaki saati bırakmadan başının altına koydu ellerini. Kadını zihniyle tavana çizdiği sırada dudakları da kıpırdamaya başlamıştı, gramofondan gelen cızırtılı sese eşlik edercesine eski bir şarkı söylüyordu. Neydi şimdi gözünün önündekinin adı? Nesrin? Hayır. Neden bu gelmişti aklına hemen? Handan, Gülşah, Leyla?

Öfkelenmiş, öğrenmek istemiyordu. Karar vermişti, akşam olmadan bu yataktan kalkmayacaktı.

Elbet akşam olacaktı, o zaman belki kalkıp bir şeyler yedi ama dükkâna gitmeyecekti.

Şarkının nakaratında sesi kısılınca tamamen sustu. Odanın içinde onlarca göz mü vardı yoksa oda tamamıyla bir göz müydü? İzlendiğini hissetti. Bu müphem his, yaptığı herhangi bir şey pürüzlendiğinde otururdu içine. Nakaratı baştan aldı, bu kez hiç takılmadan söyledi ve odanın dahi göremeyeceği gizli hayallerine dalmak için göz kapaklarını indirdi, aksi hâlde zaman geçmeyecekti. 3

Cahit yeniden uyuyadursun, kadın soğuk düşünün ardından tazelenmeye, gücünü tüm uzuvlarında toplamaya başlamıştı. Dünyasını karartan hislerini sırlıklam bir dalgaya hapsolmuş yağmur damlalarıymışçasına uçsuz bucaksız kalbine gömmüştü. Çabucak hazırlanmış, yeni aldığı kitabını çantasına atıp evden çıkmıştı.

Sahilde herhangi bir banka oturup kitabını okumayı planlarken küçük adımlarını izleyip keyiflendi. Adım atabilmek insanın en güzel özgürlüklerindendi, şimdi nereye isterse gidebilirdi örneğin. Evet, araya giren denizler olurdu ama onlar da aşılabilirdi. Aşılamayacak bir şey var mıydı hayatta? Ah, vardı; nem geçen hafta yağmurla birlikte azalmış olmalıydı, havanın yumuşaklığından eser kalmamıştı, yanakları şimdiden buza dönmüştü.

İnsanlar, ellerinde poşetler, yorgun ama bir o kadar da hâlimden memnun yüzler. Bugün pazar mı kurulmuştu? İşte, bir aile daha sarı, beyaz, kırmızı poşetlerle geliyordu. Şu yaşlı adamın iki eline yük olan, mandalina mıydı? Gidip biraz almalyım, diye geçirdi içinden. İnsan yığınının gelmekte olduğu sokağa yürüdü hızlı adımlarla, ilerlerken paltosunun sağ cebindeki bozuk paralarla oynuyordu.

Rastladığı ilk parlak turuncu dağın önünde durdu. "Poşet alabilir miyim?" dedi tezgâhın arkasındaki esmer adama. Uzatılan kırmızı poşeti alıp görüntüsü hoşuna giden mandalinaları bir bir doldurdu. Çok değil, kitap okurken yiyip bitirebileceği kadar seçmişti; yük olsun istemiyordu. Cebinde iyice ısınmış paraları adama verdi, kızarmış gözlerinin adamın dikkatini çektiğini fark etti o anda. Yere çevirdi başını, "Kolay gelsin." dedikten sonra uzaklaştı oradan. Nihayet vardı sahile, yedinci banka. *Herhangi bir bank.* Hep böyle düşünür, her seferinde de sayıp yedincide dururdu. Oturdu. Çantasından kitabı çıkarıp yanına güzelce koydu ve birkaç mandalina soymak için poşetin ağzını açtı. Kabuklarından kurtardıklarını bölerek diğerlerinin yanına yerleştirdi, yiyerek okumaya koyulduğunda diline yayılan tatlı soğukluk gibi bedenine de huzur

işleniyordu. 1

Biz insanlar, kimden öğrendiğimizi bilmediğimiz sevgiyi öğütüp birbirimize yediririz fakat ne başkalarının bize yedirdikleri bizim doğrumuzdur ne de bizim başkalarına yedirmeye çalıştıklarımız onların yanlışıdır. Sevmek, delice, sakince, sessizce sevmek ya da sevmemek. Ağaç toprağa vurgunken elmanın da kurda hayranlıkla bakmasında ayıp aranır mı? Elma suçsuz, kurt suçsuz; ağaç topraktan güç alıyor diye toprağı seviyorsa bile ağaç da suçsuz. İlahi, tertemiz sevmekte suçlu aranır mı? 7

Cahit kâğıttan bir gemi gibi uykunun yüzeyinde kalmış, dalar gibi olmuş ama bir türlü uyuyamamıştı. Hafif yorganı boğazına çekmiş, ellerini boynuna gömmüştü. "Soba, kendi kendine yansan ya." dedi çaresizce. Bahaneler arıyordu kalkıp da gitmek için şuradan. Henüz kazanamadığını kaybetmekten korkuşunun anlamsızlığı konusunda aydınlık bir gürültü koptu kafasında. Böyle çabuk olacağını tahmin etmezdi ama gemi sonunda galip geldi. Yorganı üzerinden hızlıca atışıyla fırtınayı durdurdu. Kâğıdın kıvrımlarındaki tüm ıslaklığı kuruttu nefesiyle... Hazırlanıp dükkâna gidecekti. 1

Yaklaşık bir saat sonra pedalları çevirmeye başladı, saat kabanının iç cebindeydi. Rüzgâr sertti, nefes alırken ağızına girdikçe nane yaprağını üşütüyordu.

Kadın, aynı saniyelerin içinde üzerindeki iyice sarınıp tam da şu cümleyi anlamaya çalışmaktaydı: *"İnsan tutunacak dal arar durur da bilmez mi, kumun üzerine de bir küçük dal ile yazılır isimler ama siler yok eder onları da dalgalar?"* 7 Bölüm 5: Esinti

Oops! Bu görüntü içerik kurallarımıza uymuyor. Yayımlamaya devam etmek için görüntüyü kaldırmayı ya da başka bir görüntü yüklemeyi deneyin.

Dünya düzdür, dümdüzdür. Haddinden fazla ilerleyen herkes görecektir, aşağısı karanlık bir uçurumdur. Kimisi ayaklarına bağladığı yıldızlarla atlar kıydan ve ölüsü karşılık bulmayacak umutla birlikte çürür; kimisi tutmaya çalıştığı eller tarafından itilir, kemikleri kanlı bir hüsrarla parçalanmış olur dipsiz karanlıkta. Kimisi vardır ki uçuruma bir adım kala yavaşlayıp dizlerinin üzerine çöker ve başını temkinlice uzatır aşağı, koklar dünyanın tüm kirini ve pasını. Dünya düzdür, dümdüzdür ve bundandır, dünyası hiç tersine dönmemiş kimseler halının altı tertemizmiş gibi tasasız durur, oysa tüm pislikler halının altında kurumuştur. 3

Cahit dükkâna vardığında tüm kuruntularından kurtulmuş vaziyetteydi. Tekerlekler tam durmadan sürttü ayağını yere, alelacele inip bisikletini park etti. Bisikletin sağ koluna asmış olduğu şeffaf poşeti alırken iki arabanın sokakta ağırca gidişini görünce "Beni mi beklediniz be." diye serzenişte bulundu. Sokak boşaldığında koşar adımlarla karşıya geçti. Cebindeki anahtarları çıkarıp kepengi kaldırdığında orada patlayan sesin Ömer'i dışarı çıkaracağını ve ondan bir ton laf yiyeceğini biliyordu. Düşman mı vuruyorsun, az yavaş, dedi dişlerinin arasından kendi kendine.

Tahmin ettiği gibi oldu, sesle birlikte dışarı fırladı. "Oo," dedi kollarını iki yana açarak. "Cahit Efendi, biraz erken olmadı mı?"

"Uyanamadım abi, bir görseydin, yatak bırakmadı bir türlü." 1

"Sen onu benim külahıma anlat. Ulan, hastalıktan ölsen bile şuraya erkenden gelirdin. Yatak bırakmamışmış!" Elindeki tezgâh bezini masaya atıp iskemleye oturdu. "Ne o, pazartesi sendromu

dedikleri şeyden falan mı yoksa?" Cahit'te başka bir cevap olduğunun farkındaydı. Dükkânın kapısını açmak için Ömer'e arkasını dönmek zorunda kaldıysa da içeri girmeden geri adım atıp karşısına oturdu. "Hem de ne sendrom. Bakma, hiç gelmeyecektim ama seni özledim, dayanamadım." Gülüştüler. "Poğaçı aldım, seninkilerden de var." "Hah, bana bunlarla gel oğlum! Dur, çayı getireyim." Hevesle kalktı.

Şu adamın günün her saatinde sıcak çayı oluşuna bayılıyordu. O gelene kadar poğaçaları kese kâğıdından çıkarıp masaya serdi. Ömer geldiğinde üzerine konan iki çay fincanıyla birlikte tamam olmuştu ufak masa.

Sessizleşmişlerdi, sokaktan geçenlerin silik gürültüsü duyuluyordu yalnızca. Sonrasında gelecek büyük büyük cümleleri ortalığa takdim eden bir sessizlikti bu. An doğmuş ve düşünceler, zihinlerinden dudaklarına süzülüp oradan çıkamadan kafataslarının içinde susmuştu, sustukları yerde can çekişiyorlardı. Nihayet, zonklayan şakaklar kırmızı halılarına serdi; ıssızca doğan an Ömer'in kendinden yargılı düşüncesini doğurdu: "Geçen günden beri neden böyle tuhafsın Cahit Efendi?"

Cahit tam da poğaçı parçasını ağızına götürürken gelen soru karşısında boşluğa kilitlendi. Açık ağızını bir güzel kapatıp poğaçayı masaya bıraktı. Ellerini birbirine vurarak kırıntılardan kurtuldu, sonra işaret parmağının üstüyle dudağının kıyısındakileri düşürdü. "Abi," dedi durgunca. Yutkundu. "Neden öyle düşündün?"

Kalbimin kapılarını açtığım zaman içimden çıkan acı, aldığım her bir nefeste daha çok sahipleniyor aldığı yeri. Sanki, burası benim dermişcesine. Bir hüznüm var sonra, içimde ukde kalan, yeşertemediğim bir bahçem var. Sarmaşıklardan önümü göremediğim kocaman arazide, o çok sevdiğim çiçeklerim için yer yok. Ben sadece öylesine biriyim. Geldiği dünyadan hoşnut olmayan, karanlığın güvenini seven biriyim. Korktuğum zaman, kendi kendine yetmek zorunda olan biriyim. Uçsuz bucaksız gökyüzü içinse ben sadece yeryüzüne yansıyan bir gölgeyim. Etrafımdaki insanlara göreyse bir hasta. Bu yüzden bu rutubet kokan hastanedeyim ve ne kadar hasta biri olduğumu anla diye bu defteri tutuyorum. Beni iyi dinle doktor, benim hastalığının çaresi sözlerin değil. Veya verdiğin onca ilaç. Benim çarem, sadece sensin.[16 Nisan 2017|Ophelia demiş bana annem, kendimi boğduğum nehir senin maktüllerinin kanındanmış. Watty's 2018 Uyarlamacılar Kazanarı#Marvel etiketinde 1. sıra 20|02|19|yi ve kötünün,cennetin ve cehennemin içindesayfaları kül edecek türden bir geçmişe sahipse insan,iki defa birbirlerinde yok olacaktanrıyla şeytan.Karanlığa gömülmüş şehrin itiraz dolu vaveylaları, yaşlı ve küsmüş binaların arasında dolanıyor.Bu şehirden kaçış yok.Bu duvarların arasından dışarı sızamazsın.Bu şehir doğumun,Bu şehir yıkımın,Bu şehir senin ölümün olacak."Ben bu gece, şeytanın peşindeki gözlerimi kapatacağım soğuk bir güneşe. İçimde yanan ateşin kül ettiği duyguları tekrardan canlandırabilmek için."Özet: Yüzyıllar öncesinden kalan davayı çözmeleri için Soğuksu şehrine savaşmak için gönderilen, Cadılar Konsey'inin soyundan gelen beş genç erkek cadı, tıpkı ismi gibi soğuk, ıssız ve tehlikeli şehre vardıklarında hiç beklemedikleri olaylarla karşılaşılır. Bu sırada babasının ölümünün ardından yas tutan Nehir'le ve bir süredir özel güçlere sahip olduğunu keşfeden fakat bunu en yakın arkadaşından başka hiç kimseye söyleyemeyen Naz ile yolları kesişecektir. İstemsizce kurulan güçlü bağların ardından, soru işaretlerini çözmek için tarihe gömülmüş sırları hep beraber ortaya çıkartmak zorunda kalırlar. Aşkın, arkadaşlığın, maceranın ve doğaüstü güçlerin tavan yaptığı bu hikâyeyi okurken, siz de tir tir titreyeceksiniz![Bu hikâye 2015

Haziran ayında yazılmaya başlanmış ve 2017 Mart ayında ilk bölümü yayımlanmıştır.]•Wattys2018 Büyük Buluşlar KazananiWattys 2018 Gizli Cevherler KazananiAleda, sert mizaçlı, ayakları yere sağlam basan, başarısı ve ilginç tarzı ile etrafındakilerin dikkatini çeken bir hukuk öğrencisi iken, ardı arkası kesilmeyen garip rüyaları nedeniyle hiç ummadığı bir anda arkeoloji tutkusuna yenik düşer. Bütün itirazlara rağmen inatçı kişiliği ile bu yolda ilerlemek için adımlarını hızlandırır. Köklerinin saklı olduğu gizemli bir hikayeyi aydınlatacağından ise habersizdir.Zeugma kelimesi size neyi anımsatıyor?Dillendirildiği gibi sadece basit bir çingene kızı, mozaiklerde hayat bulmuş olabilir mi?Peki yüzyıllar önce yaşanan bir aşk'ın bedeli ne kadar ağır olabilir?Kim bilir belki de tarih, Aleda'nın ellerinde yeniden yazılacak. Bunun olmasına izin vermek istemeyenlerin yükselişine ya da çöküşüne ise yine o karar verecek...Hayat; sırların toplamından ibarettir!Kısacası gizem, gerilim ve de tarih ile harmanlanmış bir hikaye sizleri bekliyor.Nisan 2018- Mart 2019 WATTYS 2018 | KALP KIRANLAR KAZANANI Avcumun içine ılık nefesini üfleyerek, "Ben," dedi ilk başta. "Ogün Enes."Avcumdaki gıdıklanmaya hafifçe kıkırdamıştım. Refleks olarak elimi çekmeye çalıştığımda buna müsaade etmedi ama o da benim tepkilerime gülüyordu. "Şimdi sıra sende..."Kafamı salladığımda dudaklarımı hafifçe ıslattım. Bunu yapabiliirdim. Ne de olsa odamda defalarca kez adımları söylemek için çabalamıştım. Aynı onun yaptığı gibi avcuna üfleyerek, "Ben," dedim uzun ve oldukça çekişmeli bir çabamdan sonra. "Mısssraa."Soluk soluğa kalmış bir şekilde kafamı kaldırıp ona baktım. İşte o zaman farklı bir gülümsemeyle beni izlediğini görebilmiştim. Yeniden avcumun içine üfleyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum, Mısra," demişti.Ben de gülümsedim. Belki de zaman tam o nokta eriyip yok olmalıydı. İçindeki kalıntılarda daha çok bütün olmalıydık. Biz, o kaldırımın ucunda, gece ruhumuza acılarımız gibi sızarken, tanıştığımızı memnun olduğumuz o âna hapsolmalıydık. Çünkü oradaki Ogün Enes, umursamaz adamı bir süreliğine görmezden gelmişti. Unutmuş gibiydi. O, avuçlarıma fısıldayan çocuk, hayatımı o andan itibaren değiştirmeye başlamıştı. Bambaşka bir Mısra Karataş için, bir bacaksız yaratmıştı. Bacaksız da, bir kulaksız...O sokakta, ilk içkimi içmiştim. İlk defa sarhoş olmuşum. İlk defa birisinin omzuna kafamı yaslayarak saatlerce gülmüştüm. Uzaklara süzöldüm. Sanki birlikte kaçıp gitmiştik o kentten. Ehliyetim yoktu. 18 yaşında da değildim. Ama onun dünyasında her şey olabilir. Her şey... Ben bile.Ben o sokakta, bir zerdali uğruna, Ogün Enes'le karşılaşmıştım. Ve bin bir gecenin ardından, tek bir gecesinin bile ne kadar değerli olduğunu öğreneceğim, bir aşka yelken açmıştım.The Wattys 2018 Şairler Kategorisi Kazanani"Her bir şeyinle sınav içre sınav halindesin,Lâkin en büyük sınavı kendisi iledir insanın,En değerli nesne ise ateşi aşkın peşine düşen de,Hiçliğin kıyısında ki bir aşkı yüklenmek ise derdin,Ve hele ki değilsen aşk hamalı öyle kolay da değildir,Çünkü bunu yüklenecek mana yüklü bir mum gerek,Aşk için yanmak gerek ve de kül olabilmek..."Ahmet ABABu kitaptaki tüm yazı ve şiirler bu şiirleri yazdıran güzelin kendisine ait. Ve her ne kadar biz yazıyormuş gibi dursak da bunu bize yazdıran en güzelin kendisine ithaf edilmiştir. Allah'ın izniyle çıktığımız bu yolda yine onun yardımına sığınarak: "Eûzu billâhi mineş şeytânir racîm Bismillâhi Er rahmân Er Rahîm..." © Her Hakkı Saklıdır! Her ne amaçla olursa olsun kullanılması suç teşkil edebilir...

"Söylemek istemezsen zorlayacak değilim. Ama bir hâller var işte. Elimden bir şey gelir mi, söyle bakayım."

Donuklaşan yüzü o vakit gevşedi. Gözlerini boşluktan Ömer'in gözlerine çevirdi ve ılık bir gülümseme yayıldı dudaklarına. "Bir kadın."

Tutamadığı kahkahası ağzından uçtu Ömer'in. "Yahu, tahmin ediyordum da bu kadar vurulmuş olacağını düşünmezdim. Şu surata bak! Kimmiş bu kadın, ne ara oldu olanlar?" İçerideki radyoda çalan şarkının sesi utangaç bir kısıklıkta da olsa buraya kadar duyuluyordu. "Hiçbir şey olmadı ki. Tanımıyorum bile, o da beni tanımıyor ama böyle, nasıl desem, kafamın tam ortasına sindi duman gibi, çıkmıyor." Kıvama geliyordu, Ömer'in istediği kıvama tertemizce geliyordu. Devam etti. "Birkaç gün oldu görelî." Bunu söyledikten sonra karşısında büyüyen gözlere alındı. "Bakma öyle, böyle birkaç günde aşk olmaz, deme. Aşk mı bilmem zaten. Ne bu, bilmiyorum. Aklımdan gitmiyor." "Bir şey demedim, tamam." Başını iki yana salladı. "Sen kapılıp gitmişsin, adını aşk koymasak da olur." 1

Aynı anda nefeslenip çaylarından içtiler. Başı öne eğik, bir kez daha araladı dudaklarını Cahit Ekrem. "Bugün gelecek saatini almaya, geçen hafta bırakmıştı." "E senin derdin ne, niye yüzün düşük söylüyorsun bunu?"

"Derdim mi ne? Saatini alıp gidecek işte. Bir daha da gelmez."

Şaşırmıştı. "Sen madem hoşlandın bu kadından, her şeyi göze alıp söyleyeceksin. Çekmeli araba mı bu, boş boş gelip gitsin? Söylersin, o da isterse olur bir şeyler; yok istemezse de kendi yoluna bakarsın Cahit."

Haklı buldu Ömer'i, kaldı ki kendi fikri de en derininde buydu; içi öyle karmaşık hâle gelmişti ki çocukça düşünüp hareket ettiğinin farkına varamamıştı. Kararlı bir his beynine zıpladı. "Tamam," dedi, "Gelsin, düzgünce anlatacağım derdimi o zaman."

Belki pazartesinin yoğunluğu yüzünden gün boyunca müşterileri artmamış, yerlerinden ayrılmayarak konuları evirip çevirecek çok vakitleri olmuştu. Ama yazık ki hava kararmaya başlamıştı ve akşam saatlerine girmiş olmalarına rağmen kadın ortalıkta yoktu. Cahit gözünü sokağın bir sağdaki başına, bir soldaki başına sabitliyor, umudunu ayakta tutmaya çalışarak huzursuzluğa bir an olsun fırsat vermiyordu.

Elbet gelecek, diye düşündü. Yine de huzursuzluk, bir fırsat yakalayıp kıvrım kıvrım akmaya başladı ruhuna.

Gece çöktü, gelmesi artık tamamen hayale dönüşmüştü. Gelmedi de.

Ömer Cahit'e eve gitmesi için ısrar etse de işe yaramayan ısrarını alıp, toparlanıp gitmek zorunda kalmıştı. Ne yapsın, Cahit inatçı adamdı. Cahit, inatçı adam, avucunda saatle, lambalarından başka rengi olmayan sokakta kalmıştı bir başına.

Yok yere büyüttüğünü hissetti. Evet, her şeyi yok yere büyütmüştü. Şimdi kadına gelmediği için kızsız da buna ne hakkı vardı? Kimdi o? Kokusuna, sesine, rüzgârına hayran kaldığı yabancı bir kadın mı, hayallerinde kalan boşluğu tamamlamak için bulunduğu bir kurban mı? Ne münasebet! Kurban olur mu hiç... Hani kendi de gelmeyecekti bugün? Böyle olurdu işte. Kadın hissetmiş miydi neydi? Vazgeçti kızmaktan, yumuşadı gönlü. Saat burada kalacak değildi, hem kalmasına da razıydı diğer taraftan.

Şaşkın, içeride beklemek yerine dışarıda beklediği için dudakları moraracaktı neredeyse. Daha fazla titreyip üşütmemek için kalkıp gitti evine. Gider gitmez sütünü kaynatıp içti ve düşüncelerde boğulmaktan kaçarak çabucak uyudu.

Bölüm 6: Anahtar

Oops! Bu görüntü içerik kurallarımıza uymuyor. Yayımlamaya devam etmek için görüntüyü kaldırmayı ya da başka bir görüntü yüklemeyi deneyin.

Saat geç, vakit gece oldu. Balkondayım, güzel esiyor. Gün içinde başım ağrıyordu, hâlâ ağrıyor aslına bakarsan, yine de ıslak saçlarımla çıktım balkona. Çoban Yıldızı'nı izliyorum. Tüm yıldızlar belirsizce yanıp sönüyor ama o, "Ben buradayım. İşte buradayım, sana eşlik ediyorum." dercesine, varlığını bana kanıtlamak istercesine kıpırtısız. Diğerleri her an gidecekmiş gibiyken Çoban Yıldızı çevresindeki ışıltının titrekliliğine inat tüm gücüyle saçıyor aydınlığını. Biri, Çoban Yıldızı'nın aslında Venüs olduğunu söylemişti, hatırlarsın Günlük. İşte bize bir şeyler öğreten, bir şeyler katan insanlar hayatımızdan kayıp gidiyor, biz de elimizde kalanlarla yolumuza devam ediyoruz. Herkes yoluna devam ediyor, başka başka kapılar, evler çıkıyor sonra karşımıza. Hayat bu değil mi? Durmadan yürüyoruz. Sana bununla ilgili yeni bir sır vermek istiyorum.

Soldaki sayfanın sonuna gelmişti kadın, masalının en güzel yerinde. Kaleminin ucunu defterden ayırıp diğer sayfaya geçecekken gökyüzüne yeniden bakmak istedi. Bir de ne görsün, Çoban Yıldızı kaybolmuştu. Kime kızmalıydı şimdi, yıldıza mı bulutlara mı?

O bir çift kahverengi gözle denkleşince içi cümbüş yerine döndü. Rüyasını yorumlatacağı adamın evinin kapısından ufak adımlarla uzaklaştığının farkında değildi, büsbütün kadına döndürmüştü yüzünü, bedenini.

Kadın kısacık bir süreliğine başka yere baktıysa da az önce gördüğü suratın tanıdık oluşu zihninde yankılanmıştı bile. Genç adama gözlerini ikinci kez deşirdiğinde dudakları gerildi, adamın tam yanından geçerken de başıyla selam verdi.

Haykırdı içindeki cümbüş kalabalığı: *Cahit, öyle geçip gidemez, Cahit!*

Öyle geçip gidemez, Cahit. "Bakar mısınız?" diye seslendi arkasından. Kadın ilk seferde üzerine alınmayınca tekrarladi. "Hanımefendi, bakar mısınız?" Yapmıştı bunu, sahiden yapmıştı. Ne diyecekti peki? *İyi halt yedin Cahit...*

Usulca döndü sesin kaynağına. Şaşırılmıştı. Genç adam yanına kadar gelip aradaki mesafeyi kapatınca iyice şaşkına döndü. 1

Şimdi bütün bütüne karşı karşıya, yüz yüzelerdi. Cahit zamandan, mekândan kopmuştu, kafasında

defalarca yönettiği bu sahnenin gerçeğini yaşadığını idrak etmeye çalışıyordu. Dünyanın en harika meşgalesi olmalıydı bu kadın. Sırası değildi ya, yine de tam orada, neden kadına böylesine bağlandığını sorgulamadan edemedi. İçi susmuyordu ki, bir cevap arıyordu durmadan. Evet, güzel kadındı ama yüzünü görmeden çok daha önce açmıştı sevgi sergisini. Saçlarına mı vurulmuştu yoksa? Daha neler! Belki yürüyüşüne, belki yüzünü hemen göremeyişinin yarattığı keşfetme arzusuna... Süreci en başından canlandırdı kafasında. Sonra bir kâşifin keşif mutluluğuna erdi: Evvela kokusunu duymuştu kadının, rüzgâr sonbahar serinliğiyle getirmişti o huzurlu kokuyu Cahit'e. Hayatta bir insana dair en son unutulmuş, hatta belki hiç unutulmayan ayrıntı, kokuydu. Annesi sütü boş bardağa akıtırken etrafa yayılan taze süt kokusu, babası odun yaktığında burnuna gelen mis gibi ateş kokusu, kadının ılık rüzgârla gelen çiçeksi parfüm kokusu... Her biri de dinginlik duygusuyla eşleşiyor, sandığına yerleştireceği güzel hazineler oluyordu; bir ömür saklayacağı hazineler. 1

Kalbimin kapılarını açtığım zaman içimden çıkan acı, aldığım her bir nefeste daha çok sahipleniyor aldığı yeri. Sanki, burası benim dermişcesine. Bir hüznüm var sonra, içimde ukde kalan, yeşertemediğim bir bahçem var. Sarmaşıklardan önümü göremediğim kocaman arazide, o çok sevdiğim çiçeklerim için yer yok. Ben sadece öylesine biriyim. Geldiği dünyadan hoşnut olmayan, karanlığın güvenini seven biriyim. Korktuğum zaman, kendi kendine yetmek zorunda olan biriyim. Uçsuz bucaksız gökyüzü içinse ben sadece yeryüzüne yansıyan bir gölgeyim. Etrafımdaki insanlara göreyse bir hasta. Bu yüzden bu rutubet kokan hastanedeyim ve ne kadar hasta biri olduğumu anla diye bu defteri tutuyorum. Beni iyi dinle doktor, benim hastalığımanın çaresi sözlerin değil. Veya verdiğin onca ilaç. Benim çarem, sadece sensin.[16 Nisan 2017]Ophelia demiş bana annem, kendimi boğduğum nehir senin maktüllerinin kanındanmış. Watty's 2018 Uyarlamacılar Kazananı#Marvel etiketinde 1. sıra 20|02|19|yi ve kötünün,cennetin ve cehennemin içindesayfaları kül edecek türden bir geçmişe sahipse insan,iki defa birbirlerinde yok olacaktanrıyla şeytan.Karanlığa gömülmüş şehrin itiraz dolu vaveylaları, yaşlı ve küsmüş binaların arasında dolanıyor.Bu şehirden kaçış yok.Bu duvarların arasından dışarı sızamazsın.Bu şehir doğumun,Bu şehir yıkımın,Bu şehir senin ölümün olacak."Ben bu gece, şeytanın peşindeki gözlerimi kapatacağım soğuk bir güneşe. İçimde yanan ateşin kül ettiği duyguları tekrardan canlandırabilmek için."Özet: Yüzyıllar öncesinden kalan davayı çözmeleri için Soğuksu şehrine savaşmak için gönderilen, Cadılar Konsey'inin soyundan gelen beş genç erkek cadı, tıpkı ismi gibi soğuk, ıssız ve tehlikeli şehre vardıklarında hiç beklemedikleri olaylarla karşılaşır. Bu sırada babasının ölümünün ardından yas tutan Nehir'le ve bir süredir özel güçlere sahip olduğunu keşfeden fakat bunu en yakın arkadaşından başka hiç kimseye söyleyemeyen Naz ile yolları kesişecektir. İstemsizce kurulan güçlü bağların ardından, soru işaretlerini çözmek için tarihe gömülmüş sırları hep beraber ortaya çıkartmak zorunda kalırlar. Aşkın, arkadaşlığın, maceranın ve doğaüstü güçlerin tavan yaptığı bu hikâyeyi okurken, siz de tir tir titreyeceksiniz![Bu hikâye 2015 Haziran ayında yazılmaya başlanmış ve 2017 Mart ayında ilk bölümü yayımlanmıştır.]•Wattys2018 Büyük Buluşlar KazananıWattys 2018 Gizli Cevherler KazananıAleda, sert mizaçlı, ayakları yere sağlam basan, başarısı ve ilginç tarzı ile etrafındakilerin dikkatini çeken bir hukuk öğrencisi iken, ardı arkası kesilmeyen garip rüyaları nedeniyle hiç ummadığı bir anda arkeoloji tutkusuna yenik düşer. Bütün itirazlara rağmen inatçı kişiliği ile bu yolda ilerlemek için adımlarını hızlandırır. Köklerinin saklı olduğu gizemli bir hikayeyi aydınlatacağından ise habersizdir.Zeugma kelimesi

size neyi anımsatıyor?Dillendirildiği gibi sadece basit bir çingene kızı, mozaiklerde hayat bulmuş olabilir mi?Peki yüzyıllar önce yaşanan bir aşk'ın bedeli ne kadar ağır olabilir?Kim bilir belki de tarih, Aleda'nın ellerinde yeniden yazılacak. Bunun olmasına izin vermek istemeyenlerin yükselişine ya da çöküşüne ise yine o karar verecek...Hayat; sırların toplamından ibarettir!Kısacası gizem, gerilim ve de tarih ile harmanlanmış bir hikaye sizleri bekliyor.Nisan 2018- Mart 2019 WATTYS 2018 | KALP KIRANLAR KAZANANI Avcumun içine ılık nefesini üfleyerek, "Ben," dedi ilk başta. "Ogün Enes."Avcumdaki gıdıklanmaya hafifçe kıkırdamıştım. Refleks olarak elimi çekmeye çalıştığımda buna müsaade etmedi ama o da benim tepkilerime gülüyordu. "Şimdi sıra sende..."Kafamı salladığımda dudaklarımı hafifçe ıslattım. Bunu yapabiliirdim. Ne de olsa odamda defalarca kez adımları söylemek için çabalamıştım. Aynı onun yaptığı gibi avcuna üfleyerek, "Ben," dedim uzun ve oldukça çekişmeli bir çabamdan sonra. "Mısssraa."Soluk soluğa kalmış bir şekilde kafamı kaldırıp ona baktım. İşte o zaman farklı bir gülümsemeyle beni izlediğini görebilmiştim. Yeniden avcumun içine üfleyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum, Mısra," demişti.Ben de gülümsedim. Belki de zaman tam o nokta eriyip yok olmalıydı. İçindeki kalıntılarda daha çok bütün olmalıydık. Biz, o kaldırımın ucunda, gece ruhumuza acılarımız gibi sızarken, tanıştığımıza memnun olduğumuz o âna hapsolmalıydık. Çünkü oradaki Ogün Enes, umursamaz adamı bir süreliğine görmezden gelmişti. Unutmuş gibiydi. O, avuçlarıma fısıldayan çocuk, hayatımı o andan itibaren değiştirmeye başlamıştı. Bambaşka bir Mısra Karataş için, bir bacaksız yaratmıştı. Bacaksız da, bir kulaksız...O sokakta, ilk içkimi içmiştim. İlk defa sarhoş olmuşum. İlk defa birisinin omzuna kafamı yaslayarak saatlerce gülmüştüm. Uzaklara süzöldüm. Sanki birlikte kaçıp gitmiştik o kentten. Ehliyetim yoktu. 18 yaşında da değildim. Ama onun dünyasında her şey olabilir. Her şey... Ben bile.Ben o sokakta, bir zerdali uğruna, Ogün Enes'le karşılaşmıştım. Ve bin bir gecenin ardından, tek bir gecesinin bile ne kadar değerli olduğunu öğreneceğim, bir aşka yelken açmıştım.The Wattys 2018 Şairler Kategorisi Kazanani"Her bir şeyinle sınav içre sınav halindesin,Lâkin en büyük sınavı kendisi iledir insanın,En değerli nesne ise ateşi aşkın peşine düşen de,Hiçliğin kıyısında ki bir aşkı yüklenmek ise derdin,Ve hele ki değilsen aşk hamalı öyle kolay da değildir,Çünkü bunu yüklenecek mana yüklü bir mum gerek,Aşk için yanmak gerek ve de kül olabilmek..."Ahmet ABABu kitaptaki tüm yazı ve şiirler bu şiirleri yazdıran güzelin kendisine ait. Ve her ne kadar biz yazıyormuş gibi dursak da bunu bize yazdıran en güzelin kendisine ithaf edilmiştir. Allah'ın izniyle çıktığımız bu yolda yine onun yardımına sığınarak: "Eûzu billâhi mineş şeytânir racîm Bismillâhi Er rahmân Er Rahîm..." © Her Hakkı Saklıdır! Her ne amaçla olursa olsun kullanılması suç teşkil edebilir...

"Beyefendi, susacak mısınız?"

İşittiği yumuşak sesle silkelendi düşünceleri. "Saatinizi almaya gelmediniz."

Böyle bir cümle beklemediği kesindi kadının. Aslında Cahit de bu anlamsız cümleyi kurmayı planlamıyordu.

"Evet, gelemedim." Tanımadığı bu adama sebep sunup sunmaması gerektiğinden emin olamadı fakat baktığı gözler öyle net ve güvenilirirdi ki devamını getirdi konuşmasının. "Bazı tatsızlıklar yaşadım, saat de çıkmış aklımdan. Kusura bakmayın, size de acele ettirmiş oldum."

Cahit'in sitemli kızgınlığı ufalanıp merhamete dönüştü. Eli bir anlığına cebine gitti, saati verme fikri yoklamıştı; cebine sokmadan üzerini düzeltir gibi yapıp yeniden yanına düşürdü elini. "Lafı mı olur, işler yoğun değildi zaten."

Sokak suspus olmuş, ikisinin de kalbini dinliyordu. Cahit Ekrem'inki şöyle söylüyordu: "Neden seni yıllardır tanıyor gibiyim?" Pazartesiyle pazarın arasında sallanan bir hafta, yürekte yıllara eş olabilirdi. Zira insanın zamanı ve dünyanın zamanı birbirinden oldukça farklıydı. Kadının kalbiyse söyleyeceğini sözcüklere yansıtmasa da oldukça süratliydi, sokağın kulağından kaçmazdı. Birbirine hazır iki insan başlangıç noktasında öylece duruyordu. Eksik olan, cesaret ve fazla olan, korkuydu.

"Ben bu akşamüstü gelip alayım öyleyse." dedi mahcubiyetle ve gitti.

Cahit kadının arkasından gitmedi. Bunu yapsaydı kendini *sınırı aşan* olarak yaftalardı.

Fakat kadının çıktığı kapının ziline bakmadan edemedi. Müstakil bir evdi, hâliyle tek bir zil ve zilde yazan tek bir isim vardı: Nermin. İsmi izledi. Durdu durdu, biraz daha izledi. Sonra ağır adımlarla yürüdü kendi yolunda. Dükkâna döndüğünde yüzü gülüyordu.

"Cahit." dedi Ömer sesli harfleri uzatarak. "Oğlum, adam neler söyledi de yüzünde güller açıyor böyle?"

"Hangi adam?"

"Hey gidi meczubum hey! Rüyacı adam be oğlum. Ona gitmediysen nereye gittin?"

"Ha, ya tam girecektim eve, bir tanıdıkla karşılaştım. Ayaküstü muhabbet ettik falan, bırakıp da gidemedim."

"Kimmiş bu tanıdık?"

Aklına hemen bir isim getirmeye çalıştı. "Sen tanımazsın, annemin akrabalarından Kadir Abi."

Kıvrıldı dudağının kenarı. "Kadriye olmasın adı?"

"Abi yapma şöyle ya!" Ömer'in yüzüne bakmadan kaşlarını çatıp kendi dükkânına girdi, baksaydı gerçeği gizlediği ayan beyan görülürdü. Dışarıdan gelen keyifli kahkaha sesi dükkâna dolarken Cahit ortalığı toparlamaya girişti. Elleri araç gereçlerle, saatlerle meşgul olurken kafası da olanların değerlendirmesini yapıyor, çalkalanıp duruyordu bağımsızca. Sonradan farkına vardı, evini de öğrenmişti kadının. Gerçi ne işine yarayacaktı öğrenmesi? O dakikalarda kadın da tuhaf duyguların selinde sürükleniyordu. Teyzesi grip olmuştu; teyzesine göre büyütülecek bir şey yoktu ama öyle çok seviyordu ki onu, haberi aldığı gibi yanına gitmişti. Oradan ayrıldığı için de buruktu içi. Öte yandan, evden çıktığında karşılaştığı adam mihlanmıştı aklına, iki olmuştu rast gelişleri. Neden geleceğe açılan bir pencerenin yansımalarını görmüştü adamın gözlerinde, bakarken geçmişinden uzun zamanın ardından ilk kez sıyrıldığını hissetmişti. Herkesin hayatında tek bir gerçek kişi olurdu ve o kişiyi bulmak ya da o kişi geldiğinde bunu fark etmek kendi sorumluluğundaydı insanın; hep bu gerçekliği düşlerdi ve zamanında yaşadığı kırgınlıkların bedelinin düşlerine ulaşmasıyla ödeneceğine inanırdı. "Saçmalama." diye mırıldandı. "Adam neyin nesi, bilmiyorsun bile." dese de bir şeylerin kapıda beklediğini hissediyordu ve inanıyordu ki bekleyen şey, mutlu edecekti. *Veya etmeyecekti...*

Bölüm 7: Sokak

Oops! Bu görüntü içerik kurallarımıza uymuyor. Yayımlamaya devam etmek için görüntüyü kaldırmayı ya da başka bir görüntü yüklemeyi deneyin. ***İçim, yatağının izini süren aksi bir dere gibi sana akıyor...***

Cahit Ekrem ve Zühre'nin arasında bir tezgâhlık mesafe vardı. Cahit farkında olmadan satıcı rolünü üstlenip geçmişti tezgâhın arkasına, hem saati de oradaki çekmecelerin birinden çıkarır gibi yapmak zorundaydı.

Yavaşça kırdı dizlerini, çöktü olduğu yerde. Yalandan arandı. Doğrulup çekmeceyi açtığında çaktırmadan koydu elindeki saati oraya. Kadın zaten göremezdi, bu gereksiz çabasının anlamı belliydi: Dükkânın dingin Zühre rüzgârıyla olabildiğince dolup taşmasına zaman tanıyordu. "Bulamadınız mı?" Kaşları kalktı, merakla -ya da endişeyle- bekliyordu. Cahit tebessümüne engel olamadı, gizlenmek için iyice eğdi başını. "Buldum buldum," Elindekini bir elması yuvasına dikkatle yerleştirircesine tezgâhın yüksek cam düzlüğüne serdi. "Arkalara saklamışım da."

Kadının gözleri saate ilişti. "Doğru mu gösteriyor?" Duvardakilerden birkaçına baktı, hepsi aynıydı, kendininki de onlara eşti.

"Evet, ayarlamıştım."

"Çok teşekkür ederim." derken bileğine takmaya çalıştı. Sokak da kendince dua ediyordu takamaması için, haylaz. Ne oldu? Tuttuğu poşetler sağ olsun, takamadı.

Kadın cebelleşirken atıldı Cahit. "Yardım edeyim."

El birliğiyle birleştirdiler kayışın uçlarını. Bu kadar zor muydu saatin zarif bir bilekle buluşması?

Elbette değildi... İşte böyle büyük ve büyüğü güzellikler, çoğunlukla silik ve aldatıcı zorluklarla

geliyordu. Aldanmayıp üzerlerinden bacağını geçirdiğin takdirde varıyordun mis kokulu ağaçlara. Kolunu yukarı kaldırıp bileğindeki özenle izledi. Sokak sevinçten çıldırıyordu; kadının, bakışlarını adama yöneltmemesinde vardı bir iş. "Ne kadardı?" Hâlâ Cahit'e bakmıyor, çantasında gayet yalnız başına ve ortada duran cüzdanını arıyordu güya. "Sıfır."

Bir anda kalktı kafası. "Anlamadım?"

"Sıfır derken," Kıvır kıvırabilirsen. "Hiç mühim değil, inanın."

"Ama çok mahcup hissederim."

"Hissetmeyin." Kadının artık kaçmayan gözlerinin içine bakıyordu, cümlesini -eksiklik olmuş gibi-pürüzsüz bir ses tonuyla tamamladı. "Zühre Hanım."

Zühre, ismini işitince çantasıyla uğraşmayı tamamen bıraktı. Zaman kekemeleşmişti.

"Uğraştırdım sizi bir de o kadar... Teşekkür ederim."

Biri ıslanmayı bekleyen ağırlı toprak, öteki yeryüzüne hazır sağanak yağmurdu. Aralarında koskoca gök çatırdıyordu. Yıldırımlar oradan oraya koşarak büyütüyordu bağ salıncağını.

Kalbimin kapılarını açtığım zaman içimden çıkan acı, aldığım her bir nefeste daha çok sahipleniyor aldığı yeri. Sanki, burası benim dermişcesine. Bir hüznüm var sonra, içimde ukde kalan, yeşertemediğim bir bahçem var. Sarmaşıklardan önümü göremediğim kocaman arazide, o çok sevdiğim çiçeklerim için yer yok. Ben sadece öylesine biriyim. Geldiği dünyadan hoşnut olmayan, karanlığın güvenini seven biriyim. Korktuğum zaman, kendi kendine yetmek zorunda olan biriyim. Uçsuz bucaksız gökyüzü içinse ben sadece yeryüzüne yansıyan bir gölgeyim. Etrafımdaki insanlara göreyse bir hasta. Bu yüzden bu rutubet kokan hastanedeyim ve ne kadar hasta biri olduğumu anla diye bu defteri tutuyorum. Beni iyi dinle doktor, benim hastalığının çaresi sözlerin değil. Veya verdiğin onca ilaç. Benim çarem, sadece sensin.[16 Nisan 2017|Ophelia demiş bana annem, kendimi boğduğum nehir senin maktüllerinin kanındanmış. Watty's 2018 Uyarlamacılar Kazananı#Marvel etiketinde 1. sıra 20|02|19|yi ve kötünün,cennetin ve cehennemin içindesayfaları kül edecek türden bir geçmişe sahipse insan,iki defa birbirlerinde yok olacaktanrıyla şeytan.Karanlığa gömülmüş şehrin itiraz dolu vaveylaları, yaşlı ve küsmüş binaların arasında dolanıyor.Bu şehirden kaçış yok.Bu duvarların arasından dışarı sızamazsın.Bu şehir doğumun,Bu şehir yıkımın,Bu şehir senin ölümün olacak."Ben bu gece, şeytanın peşindeki gözlerimi kapatacağım soğuk bir güneşe. İçimde yanan ateşin kül ettiği duyguları tekrardan canlandırabilmek için."Özet: Yüzyıllar öncesinden kalan davayı çözmeleri için Soğuksu şehrine savaşmak için gönderilen, Cadılar Konsey'inin soyundan gelen beş genç erkek cadı, tıpkı ismi gibi soğuk, ıssız ve tehlikeli şehre vardıklarında hiç beklemedikleri olaylarla karşılaşılırlar. Bu sırada babasının ölümünün ardından yas tutan Nehir'le ve bir süredir özel güçlere sahip olduğunu keşfeden fakat bunu en yakın arkadaşından başka hiç kimseye söyleyemeyen Naz ile yolları kesişecektir. İstemsizce kurulan güçlü bağların ardından, soru işaretlerini çözmek için tarihe gömülmüş sırları hep beraber ortaya çıkartmak zorunda kalırlar. Aşkın, arkadaşlığın, maceranın ve doğaüstü güçlerin tavan yaptığı bu hikâyeyi okurken, siz de tir tir titreyeceksiniz![Bu hikâye 2015 Haziran ayında yazılmaya başlanmış ve 2017 Mart ayında ilk bölümü yayımlanmıştır.]•Wattys2018 Büyük Buluşlar KazananıWattys 2018 Gizli Cevherler KazananıAleda, sert mizaçlı, ayakları yere sağlam basan, başarısı ve ilginç tarzı ile etrafındakilerin dikkatini çeken bir hukuk öğrencisi iken, ardı arkası kesilmeyen garip rüyaları nedeniyle hiç ummadığı bir anda arkeoloji tutkusuna yenik

düşer. Bütün itirazlara rağmen inatçı kişiliği ile bu yolda ilerlemek için adımlarını hızlandırır. Köklerinin saklı olduğu gizemli bir hikayeyi aydınlatacağından ise habersizdir. Zeugma kelimesi size neyi anımsatıyor? Dillendirildiği gibi sadece basit bir çingene kızı, mozaiklerde hayat bulmuş olabilir mi? Peki yüzyıllar önce yaşanan bir aşk'ın bedeli ne kadar ağır olabilir? Kim bilir belki de tarih, Aleda'nın ellerinde yeniden yazılacak. Bunun olmasına izin vermek istemeyenlerin yükselişine ya da çöküşüne ise yine o karar verecek... Hayat; sırların toplamından ibarettir! Kısacası gizem, gerilim ve de tarih ile harmanlanmış bir hikaye sizleri bekliyor. Nisan 2018- Mart 2019 WATTYS 2018 | KALP KIRANLAR KAZANANI Avcumun içine ılık nefesini üfleyerek, "Ben," dedi ilk başta. "Ogün Enes." Avcumdaki gıdıklanmaya hafifçe kıkırdamıştım. Refleks olarak elimi çekmeye çalıştığımda buna müsaade etmedi ama o da benim tepkilerime gülüyordu. "Şimdi sıra sende..." Kafamı salladığımda dudaklarımı hafifçe ıslattım. Bunu yapabiliirdim. Ne de olsa odamda defalarca kez adımları söylemek için çabalamıştım. Aynı onun yaptığı gibi avcuna üfleyerek, "Ben," dedim uzun ve oldukça çekişmeli bir çabamdan sonra. "Mısssraa." Soluk soluğa kalmış bir şekilde kafamı kaldırıp ona baktım. İşte o zaman farklı bir gülümsemeyle beni izlediğini görebilmiştim. Yeniden avcumun içine üfleyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum, Mısra," demişti. Ben de gülümsedim. Belki de zaman tam o nokta eriyip yok olmalıydı. İçindeki kalıntılarda daha çok bütün olmalıydık. Biz, o kaldırımın ucunda, gece ruhumuza acılarımız gibi sızarken, tanıştığımızı memnun olduğumuz o âna hapsolmalıydık. Çünkü oradaki Ogün Enes, umursamaz adamı bir süreliğine görmezden gelmişti. Unutmuş gibiydi. O, avuçlarıma fısıldayan çocuk, hayatımı o andan itibaren değiştirmeye başlamıştı. Bambaşka bir Mısra Karataş için, bir bacaksız yaratmıştı. Bacaksız da, bir kulaksız... O sokakta, ilk içkimi içmiştim. İlk defa sarhoş olmuşum. İlk defa birisinin omzuna kafamı yaslayarak saatlerce gülmüştüm. Uzaklara süzüldüm. Sanki birlikte kaçıp gitmiştik o kentten. Ehliyetim yoktu. 18 yaşında da değildim. Ama onun dünyasında her şey olabilir. Her şey... Ben bile. Ben o sokakta, bir zerdali uğruna, Ogün Enes'le karşılaşmıştım. Ve bin bir gecenin ardından, tek bir gecesinin bile ne kadar değerli olduğunu öğreneceğim, bir aşka yelken açmıştım. The Wattys 2018 Şairler Kategorisi Kazanani "Her bir şeyinle sınav içre sınav halindesin, Lâkin en büyük sınavı kendisi iledir insanın, En değerli nesne ise ateşi aşkın peşine düşen de, Hiçliğin kıyısında ki bir aşkı yüklenmek ise derdin, Ve hele ki değilsen aşk hamalı öyle kolay da değildir, Çünkü bunu yüklenecek mana yüklü bir mum gerek, Aşk için yanmak gerek ve de kül olabilmek..." Ahmet ABABu kitaptaki tüm yazı ve şiirler bu şiirleri yazdıran güzelin kendisine ait. Ve her ne kadar biz yazıyormuş gibi dursak da bunu bize yazdıran en güzelin kendisine ithaf edilmiştir. Allah'ın izniyle çıktığımız bu yolda yine onun yardımına sığınarak: "Eûzu billâhi mineş şeytânir racîm Bismillâhi Er rahmân Er Rahîm..." © Her Hakkı Saklıdır! Her ne amaçla olursa olsun kullanılması suç teşkil edebilir...

Zühre durdurdu salıncağı. Zorunda olmasa yapar mıydı, bilinmez fakat bunu yaparken zorlandığı apaçıktı. İyi geceler diledi ve dükkândan çıkmak üzere döndü arkasını.

Sokak çekildi kapıdan. Gözleri, kendine doğru gelen kadının omzunun ardından görünen Cahit'teydi. Nasıl kaygısız duruyordu böyle, değil miydi beklerken ölüp ölüp dirilen; şimdi niçin gara vaktinden önce gitmiş yolcu rahatlığındaydı?

Dakikalardır tutuyormuş gibi derince üfledi nefesini kadın dükkândan çıkınca. Tezgâha dayadı dirseklerini, yüzünü avuçladı. Gözlerini kapatışı burnunu daha da güçlendirmişti, iyice ezberlemeye çalıştı Zühre'nin rüzgârını. Bu rüzgâr, bu koku, kadını ilk görüşünde tohum saçmıştı

Cahit'in her bir yanına; zaman geçmiş, tohumlar fide olmuştu ve bugün de can suyu dökülmüştü üzerlerine.

Yağmur sesinin ani artışı göz kapaklarını kaldırdı. Her şeyin çabucak ve bir o kadar da yavaş gelişmesi gerçeklik algısını zedelemişti ya, aldırmadı.

"Sen şimdi dostum musun düşmanım mı," diye söylendi yağana ışıkları söndürürken. "Eve gitmemi bekleseydin bari."

Dükkânı karanlık hâliyle son kez kontrol edip dışarı çıktı, kilitlemek için kapıya döndü. Deliği bulmakla uğraştığı saniyeler içerisinde bir karartı hissetti dükkânın önündeki iskemlede, ürperti verici yabancılıkta bir karartıydı. Sabırla kilitledi kapıyı, anahtarı cebine koydu; karşılaşacağı şeye kendini hazırlıyordu.

Bir adım geriledi, çevirdi başını karartıya, seçti suratı. *Yeryüzüm şenlendi, bastın diye midir?* Gök kopacaktı az kalsın, salıncak öylesine hızlanmıştı ki.

"Oturmamda sakınca yok, değil mi?" Duruşu uysaldı. "Gidemedim, yağmurun durmasını bekliyorum."

"Hayır," Sersemlemişti. "Tabii ki hayır." Bu bekleyişe farklı anlamlar yüklemekle belki hata yapıyordu. Ağzına dolan binlerce sözcüğü zihnine geri tıktı. Sokak değildi, kendi topraklarıydı ıslanan. "Ama bu yağmur durmaz."

Sessizlik bir süre ortada asılı kaldı, Cahit de bir cevap peşinde değildi. Kararsızlığını yenerek boş iskemleye oturunca Zühre ona döndü.

"Bu kadar gecikmeseydim yakalanmayacaktık."

"Neye?"

Gülümseyerek söyledi: "Yağmura."

Cahit tam da bu anın içine gömülmek istedi. Tüm istediklerine kavuşmuş hâlde dünyadan ayağını çekmeyi bekleyen bir ihtiyara dönüşmüşlüğü huzurunu tatmıştı.

"Yağacağı zaman önce bize sorsun ister miydiniz?" Karanlığın gizine güvenip Zühre'nin göz parıltılarından çekmiyordu gözlerini.

"Olmazdı o zaman. Öyle dediğime bakmayın, seviyorum yağmuru. Sorulsaydı çoğu insan istemezdi yağmasını hem, baksak herkes güneşe hayran." "Güneş parıl parıl, ilgisini çekiyor herkesin."

"Bir şey ilginizi çekiyorsa o şeyi diğerlerinden üstün tutmanız gerekmez ama."

Dudağının kenarı kıvılcıdı. Parıltıların dibine kadar inmişti, yüzüyordu. "Farz edin ki ben güneşe hayran bir adamım." Kalbi hızlandı. "Güneşe bakarken gözlerimi kısarım, fazla bakarsam gözlerim acır, yeri gelir tenimi de yakar güneş. Değil mi?"

"Tabii ki."

Onaylanışıyla cesareti ve heyecanı arttı. "O, tüm güzelliğiyle duruyor yerinde. Ben haddimi aşarsam kendime zarar vermiş olurum, bunu bilirim. Dokunulamayacak uzaklıkta olup da yaşamımı sürdürmemi sağlayan, güneş. Yaşamamı sağlar, dünyamı döndürür, aydınlatır. Canımın yanması, ormanlarımda yangınlar çıkması, gözlerimin körleşmesi, kuraklıklarım... Tüm bunlar da benim hatamdır, kabullenirim."

Bölüm 8: Masal

Oops! Bu görüntü içerik kurallarımıza uymuyor. Yayınılamaya devam etmek için görüntüyü kaldırmayı ya da başka bir görüntü yüklemeyi deneyin.

Yaprak uzun zamanın ardından teslim oldu rüzgâra. İkisi de sessizliği koruyor, kuvvetle muhtemel bekleniyor fırtına.

Cahit garip duyguların gaip boşluğunda süzüle süzüle yürüyordu boş sokakta. Nereye? Evinin yolu ayaklarının ezberindeydi fakat kafasının içi başka başka ezberlerin yükselen sesiyle de çınlıyordu.

Kendi kendine vızıldamaya başladı, elleri üzerindeki ceplerindeydi. "Ne alıp veremediğin var?"

Hiç. Zamansız atladın, dalgaların kurbanı oldun. Oldun mu? Bu da belli değil. Dalma, hiçbir denize öyle pat diye dalma. Kaç kere demedik mi Cahit Efendi?" Babasının gölgesi vardı bu söylediklerinde. Bunlar yalnızca zihninde mi yankılanıyordu yoksa sokağa mı sıçırıyordu, anlaşılmıyordu, farkında değildi düşüncelerini dudağına yöneltip yöneltmediğinin. 1

Yanından iki kadın geçip gitti. Bir kadınla adam daha geçti. Hâlâ yürüyordu. Yürürdü insan zaten hep, yürür giderdi bir yuvaya varana dek. Şanslıysa hiç zarar görmezdi, şanssız biraz kırılma yıkılıverirdi vardığı; yine yola koyulup yeni yuvalar arardı. İnsan kıyısında, köşesinde, içinde; dinlerken, izlerken, okurken ve hatta kokusunu duyduğunda iyi hissettiği ne varsa ona "yuva" derdi. Zamana, anlara işlenmiş bir sürü yuvacığın olurdu sonra. Bazısı yangınlarda küle döner, bazısını seller götürürdü, bazısı ayakta kalırdı, bazısı ayakta kalakalırdı.

Zühre'yi günlerdir görmüyordu, neredeyse bir hafta olmuştu. Koca bir hafta. Sağ elini cebinden çıkarıp saymaya başladı. Başparmak, saatini aldığı günden sonraki gün. İşaret parmağı, feci yağmur yağdığı gün. Orta parmak, sokağın ilerisinde kavga çıktığı gün. Yüzük parmağı...

Bulamadı. Hafızası, kavga kafasının orta yerinde çıkmışçasına talan olmuştu, o günden sonrası karmakarışıktı.

Ya artık Zühre gelmiyordu, gelmeyecekti ya da Zühre geldiğinde Cahit orada olmuyordu. Gelmiyorsa neden gelmiyordu? Gelmesi mi gerekiyor, diye yakındı yüksek kaldırımdan inerken. Cebinin dışında sallanan eliyle bıyığını düzeltti. Yağmur çiseliyordu inceden.

Küçük bir şehirdi burası. Herkes herkesi tanımazdı belki ama herkes çoğu yolu bilirdi. Yolları bilmek, karşısına çıkan her kapıdan girme hakkı da şanssız da tanımazdı insana elbet.

Karşıya geçti, arabalar yine tam o geçecekken çoğalmıştı. Söylene söylene ilerledi. Şehrin işlek kafelerinden en sık uğradığına gelmişti. Başından beri burası mıydı aklındaki? Hayır, aklına düşmemişti bile. Karşılayanlara gülümseyerek cevap verdi, her zaman oturduğu masaya gitti.

Üzeri satranç kareleriyle dolu masa. Oturmadan önce çıkardığı ceketini sandalyenin arkasına astı, pantolonunun cebinden iki tane karanfil çıkarıp ağzına attı.

Gelen garsonu sade kahve ve zoraki bir gülümsemeye uğurladıktan sonra satranç taşlarını dizmeye devam etti. Nasıl oluyorsa Cahit hep de sağdaki atı yerine koyarken geliyorlardı sipariş almaya.

Kalbimin kapılarını açtığım zaman içimden çıkan acı, aldığım her bir nefeste daha çok sahipleniyor aldığı yeri. Sanki, burası benim dermişçesine. Bir hüznüm var sonra, içimde ukde kalan, yeşertemediğim bir bahçem var. Sarmaşıklardan önümü göremediğim kocaman arazide, o çok sevdiğim çiçeklerim için yer yok. Ben sadece öylesine biriyim. Geldiği dünyadan hoşnut olmayan, karanlığın güvenini seven biriyim. Korktuğum zaman, kendi kendine yetmek zorunda olan biriyim. Uçsuz bucaksız gökyüzü içinse ben sadece yeryüzüne yansıyan bir gölgeyim. Etrafımdaki insanlara göreyse bir hasta. Bu yüzden bu rutubet kokan hastanedeyim ve ne kadar hasta biri olduğumu anla diye bu defteri tutuyorum. Beni iyi dinle doktor, benim hastalığının çaresi sözlerin değil. Veya verdiği onca ilaç. Benim çarem, sadece sensin. |16 Nisan 2017| Ophelia demiş bana annem, kendimi boğduğum nehir senin maktüllerinin kanındanmış. Watty's 2018 Uyarlamacılar Kazanarı#Marvel etiketinde 1. sıra 20|02|19'yi ve kötünün, cennetin ve cehennemin içindesayfaları kül edecek türden bir geçmişe sahipse insan, iki defa birbirlerinde yok olacaktanrıyla şeytan. Karanlığa gömülmüş şehrin itiraz dolu vaveylaları, yaşlı ve küsmüş binaların arasında dolanıyor. Bu şehirden kaçış yok. Bu duvarların arasından dışarı sızamazsın. Bu şehir doğumun, Bu şehir yıkımın, Bu şehir senin ölümün olacak. "Ben bu gece, şeytanın peşindeki gözlerimi kapatacağım soğuk bir güneşe. İçimde yanan ateşin kül ettiği duyguları tekrardan canlandırabilmek için." Özet: Yüzyıllar öncesinden kalan davayı çözmeleri için Soğuksu şehrine savaşmak için gönderilen, Cadılar Konseyi'nin soyundan gelen beş genç erkek cadı, tıpkı ismi gibi soğuk, ıssız ve tehlikeli şehre vardıklarında hiç beklemedikleri olaylarla karşılaşır. Bu sırada babasının ölümünün ardından yas tutan Nehir'le ve bir süredir özel güçlere sahip olduğunu keşfeden fakat bunu en yakın arkadaşından başka hiç kimseye söyleyemeyen Naz ile yolları kesişecektir. İstemsizce kurulan güçlü bağların ardından, soru işaretlerini çözmek için tarihe gömülmüş sırları hep beraber ortaya çıkartmak zorunda kalırlar. Aşkın, arkadaşlığın, maceranın ve doğaüstü güçlerin tavan yaptığı bu hikâyeyi okurken, siz de tir tir titreyeceksiniz! [Bu hikâye 2015 Haziran ayında yazılmaya başlanmış ve 2017 Mart ayında ilk bölümü yayımlanmıştır.] •Wattys2018 Büyük Buluşlar Kazanarı Wattys 2018 Gizli Cevherler Kazanarı Aleda, sert mizaçlı, ayakları yere sağlam basan, başarısı ve ilginç tarzı ile etrafındakilerin dikkatini çeken bir hukuk öğrencisi iken, ardı arkası kesilmeyen garip rüyaları nedeniyle hiç ummadığı bir anda arkeoloji tutkusuna yenik düşer. Bütün itirazlara rağmen inatçı kişiliği ile bu yolda ilerlemek için adımlarını hızlandırır. Köklerinin saklı olduğu gizemli bir hikayeyi aydınlatacağından ise habersizdir. Zeugma kelimesi size neyi anımsatıyor? Dillendirildiği gibi sadece basit bir çingene kızı, mozaiklerde hayat bulmuş olabilir mi? Peki yüzyıllar önce yaşanan bir aşk'ın bedeli ne kadar ağır olabilir? Kim bilir belki de tarih, Aleda'nın ellerinde yeniden yazılacak. Bunun olmasına izin veremeyenlerin yükselişine ya da çöküşüne ise yine o karar verecek... Hayat; sırların toplamından ibarettir! Kısacası gizem, gerilim ve de tarih ile harmanlanmış bir hikaye sizleri bekliyor. Nisan 2018- Mart 2019 WATTYS 2018 | KALP KIRANLAR KAZANANI Avcumun içine ılık nefesini üfleyerek, "Ben," dedi ilk başta. "Ogün Enes." Avcumdaki gıdıklanmaya hafifçe kıkırdamıştım. Refleks olarak elimi

çekmeye çalıştığımda buna müsaade etmedi ama o da benim tepkilerime gülüyordu. "Şimdi sıra sende..."Kafamı salladığımda dudaklarımı hafifçe ıslattım. Bunu yapabiliirdim. Ne de olsa odamda defalarca kez adımları söylemek için çabalamıştım. Aynı onun yaptığı gibi avcuna üfleyerek, "Ben," dedim uzun ve oldukça çekişmeli bir çabamdan sonra. "Mısssraa."Soluk soluğa kalmış bir şekilde kafamı kaldırıp ona baktım. İşte o zaman farklı bir gülümsemeyle beni izlediğini görebilmiştim. Yeniden avcumun içine üfleyerek, "Tanıştığıma memnun oldum, Mısra," demişti.Ben de gülümsedim. Belki de zaman tam o nokta eriyip yok olmalıydı. İçindeki kalıntılarda daha çok bütün olmalıydık. Biz, o kaldırımın ucunda, gece ruhumuza acılarımız gibi sızarken, tanıştığımıza memnun olduğumuz o âna hapsolmalıydık. Çünkü oradaki Ogün Enes, umursamaz adamı bir süreliğine görmezden gelmişti. Unutmuş gibiydi. O, avuçlarıma fısıldayan çocuk, hayatımı o andan itibaren değiştirmeye başlamıştı. Bambaşka bir Mısra Karataş için, bir bacaksız yaratmıştı. Bacaksız da, bir kulaksız...O sokakta, ilk içkimi içmiştim. İlk defa sarhoş olmuşum. İlk defa birisinin omzuna kafamı yaslayarak saatlerce gülmüştüm. Uzaklara süzöldüm. Sanki birlikte kaçıp gitmiştik o kentten. Ehliyetim yoktu. 18 yaşında da değildim. Ama onun dünyasında her şey olabiliirdi. Her şey... Ben bile.Ben o sokakta, bir zerdali uğruna, Ogün Enes'le karşılaşmıştım. Ve bin bir gecenin ardından, tek bir gecesinin bile ne kadar değerli olduğunu öğreneceğim, bir aşka yelken açmıştım.The Wattys 2018 Şairler Kategorisi Kazananı"Her bir şeyinle sınav içre sınav halindesin,Lâkin en büyük sınavı kendisi iledir insanın,En değerli nesne ise ateşi aşkın peşine düşen de,Hiçliğin kıyısında ki bir aşkı yüklenmek ise derdin,Ve hele ki değilsen aşk hamalı öyle kolay da değildir,Çünkü bunu yüklenecek mana yüklü bir mum gerek,Aşk için yanmak gerek ve de kül olabilmek..."Ahmet ABABu kitaptaki tüm yazı ve şiirler bu şiirleri yazdıran güzelin kendisine ait. Ve her ne kadar biz yazıyormuş gibi dursak da bunu bize yazdıran en güzelin kendisine ithaf edilmiştir. Allah'ın izniyle çıktığımız bu yolda yine onun yardımına sığınarak: "Eûzu billâhi mineş şeytânir racîm Bismillâhi Er rahmân Er Rahîm..." © Her Hakkı Saklıdır! Her ne amaçla olursa olsun kullanılması suç teşkil edebilir...

Dirseklerini masaya dayayıp ellerini dudağının altında birleştirdi, nefesiyle parmaklarını ısıtırken gözlerini taşlarda gezdirdi. Siyahlar ve beyazlar, tüm taşlar eksiksizce kendi evindeydi. Hepsinin nasıl da güçlü ve sadık durduğunu düşünürken bakışı önündekiler arasından üçüncü piyona takıldı, piyonun başı biri keskin bir şeyle üzerini oymuş gibi zedeliydi. *Minik asker*, eline aldı onu, *minik yaralı asker*. "Savaşta yaralanmışsın ama hâlâ şahı koruyorsun. Çıkarın mı var, çok mu sadıksın? Yok, bu kadar sadık olamazsın, gözünü boyamışlardır senin. Zorla mı tutuluyorsun?" Piyon ısınmış avucunun içinde yanarken karşı tarafın tepesi olmayan şahına odaklandı. "Sana daha çok yazık." dedi sessizce, merhametsizleşmişti. "Kimliğin kaybolmuş, seni korumak adı altında neler yapıyorlardır şehrinde. Oradaki en büyük piyon sensin." "Cahit hoş geldin."

Taşların dünyasına iyice girecekken hızını kesene baktı. Söylediklerinin duyulup duyulmadığından emin olamadığından huzursuzluğu artmıştı. "Hoş buldum." dedi kıpırdanarak.

Adam, Cahit cümlesini tamamlamadan boş sandalyeye oturdu. "Görmüyorum ne zamandır seni, nerelerdesin?"

"İşler yoğundu, dükkândan bir türlü çıkamadım ki geleyim. Sen nasılsın asıl, ne var ne yok?"

"İyi olmaya çalışıyoruz Cahit'im, ne olsun. Şu sıralar kalabalık arttı, elemanlar dayanamayıp bırakıyor işi, yeni eleman alıp duruyoruz. Sevinsem mi üzülsem mi şaşırırdım."

"Sevin sevin, eleman her zaman bulunur da bu kalabalık bulunmaz bak."

Garsonun dizili taşların arasındaki boşluğa -savaş alanına- kahveyi koymasıyla sohbetleri bölününce yavaştan kalktı adam. "Ben gideyim, satranç arkadaşın da gelir herhâlde birazdan. Uğrarım arada yanına." Omzuna dokundu Cahit'in. "Afiyet olsun." "Yok be oğlum. Bilmiyor musun bu masaya tek oturduğumu."

Hadi hadi, dercesine elini salladı giderken. Eski arkadaşlarındandı Cahit'in, bu mekânı seneler önce fırsat bulur bulmaz açmıştı. Hatta Cahit'e de ortaklık teklif etmişti ama hiç orali olmamıştı Cahit, uğraşamayacağını söylemişti. Sık görüşmeler de aralarındaki samimiyet eskimiyordu, böyle sürerdi bazı arkadaşlıklar, böylesinin iyi mi kötü mü olduğunu bilmeden kaldıkları noktadan devam edebilirlerdi.

Taşlarla ve kokusu ortalığa yayılan kahvesiyle yalnız kaldığında, konuşurken yanağının yanına aldığı karanfilleri dilinin altına götürdü. Avucundaki piyonu karelerin dışında bir yere bırakıp geleni gideni izleyerek kahvesini yudumlamaya başladı. Görüyordu, duyuyordu, sesleri ayırıştırıp anlamaya çalışıyordu.

"Kime diyorum ya?" cümlesi sızdı bir masadan, kadının öfkeli yüzü bu taraftan görülebiliyordu. Karşısındaki adamın omzu kısacık süreliğine hareketlendi. "Bir daha demem, dinleyecektin. Çok yapmaya başladın bunu." diye çıkıştı ikinci kez, saçlarını geriye atarak boynunu eline yasladı. Cahit Ekrem pes edip kahvesine yöneldi, müdahale edemeden ve etmeye de hakkı bulunmadan insanları izlemek yoruyordu. "Tahammül sınırları nasıl da düşmüş." Sesini bu kez sadece kendisi duymuştu, emindi. Karanfilleri ısırıp böldüğünde parfümlü tanıdık tat dilinin üzerine yayıldı, dili uyuşurken gözlerini camın öte tarafına, dışarıya çevirdi. Sokaktan geçen insanları bir süre izledi. İzlerken bir an, durdu. An durdu, Cahit durdu. Üzerinde krem renkli palto taşıyan kadın arkası dönükçe ilerliyordu yolda, saçları, bedeni Zühre'ydi kadının. Kabını kabullenemeyen titrek su gibi çalkalandı içi. Arkasından gitse miydi, gitse yetişebilir miydi, yetişse ne diyecekti?

Bölüm 9: Vakit

Oops! Bu görüntü içerik kurallarımıza uymuyor. Yayımlamaya devam etmek için görüntüyü kaldırmayı ya da başka bir görüntü yüklemeyi deneyin.

Tüm varlığıyla ortaya dökülmeyenler, meydana apaçık görünenlerden daha büyüğü bir gerçekliğe sahip gibidir. Bu tıpkı herkesin gözü önünde intihar edenlerin kurtulmayı ne kadar arzu ettiklerine benzer. Öyledir, ayan beyan intihar edenler, kurtarılmayı beklerler.

O günü, Ömer'den aldığı müjdenin şaşkınlığı ve ferahlığı sayesinde kadife yumuşaklığında

geçmişti. İlgisiz görünmeye çalıştığı hâlde durup durup Zühre'nin bahsini açmış, saatlerini yapsa dahi onun bundan nasıl haberi olacağı sorusunu endişeyle yüzeyde tutmuştu, aklına teyzesi Nermin'in evine gitmeye varıncaya kadar türlü yollar getirmişti. Kızıyordu da Zühre'ye, madem saatleri bırakmıştı, saatlerin yanına niçin bir adres, numara iliştiirmeyi akıl etmemişti yahut hiçbir tarih belirtmemişti? Nazlı kızgınlığı, içine yayılan sıcaklığı daha da artırmıştı. Bozulan saatlerini saatçiye getirmesi elbette doğaldı fakat Cahit bu işte farklı bir maksat olduğunu kestiriyor, Zühre'nin düşüncesine nesne olmaktan gurur duyuyor, sırf bunun için ellerine sarılıp binlerce kez teşekkür etme isteğiyle dolup taşıyor, ardından hayalindeki o elleri çaresiz bir tutarsızlıkla itiyordu. Kurtulmayı amaçlayıp mektubu saatler önce dalgalara fırlatarak aslında daha sıkı tutunmuştu Zühre'ye, ne olurdu yolları ve cümleleri bütünüyle kesişebilseydi?

Bunu kabullenmek istemese de bunca zaman durağan bir mutluluk çabasına dört elle sarılmış vaziyetteydi. Hayatının son dönemi silikçe kutuplaşmıştı, çok kez beklenti hâliinden uzaklaşmak, arınmak, sadece ve sadece kendine kalmak da istedi. Ortalık temizlendiğinde en sahici ışılıtlara sahip olanla karşılaşacağına inanıyordu ve bunun boş bir avuntu olmamasını içten içe diliyordu. Belirsizlik canını sıkısa da bilmekle daha çok boğulacağı şeyler varken kendine neden eziyet edecekti? Korkusu, iyice donup hiç çözülemeyecek bir buz kütlesi durumuna geçmekti, olur da hiçbir ateş filizlenip yakınlaşmazsa karışıp gitmekti buzullara. Dükkânın kapısında dikilmiş, akşamın gökten inen kokusuyla birlikte sokağı izlerken iki yaşlı adam ağır adımlarla yürüyerek iştahlı bir konuşmaya dalmıştı. Biri hiddetle "Bir eliyle veriyorsa iki eliyle alıyor, nereye kadar gidecek." deyince öbürü çaktırmadan etrafı kolaçan etti, meyve poşetlerini taşıırken zorlandığını gösterircesine iki yana sallandı. Başka bir tarafta iki adam selamlaştı, biraz daha genç olan "Aleykümselam Mehmet Abi." diye karşılık verirken adımları nedense sabırsızdı. Cahit, sokağı izliyordu izlemesine, önünden geçen her insana güya dikkatle bakıyordu ama olanları bitenleri göremiyordu çünkü fikirleri ve hisleri yüzünü o yağmurlu geceye dönmüştü. Karanlık, bir kalıp gibi çökmekteyken ekimin son yağmur damlaları dökülüyordu, işte tüm koşullar o geceye hizmet ediyordu. Gözlerini kapatıp iyice yoğunlaştı. "Hop!"

Hınçla açılan gözleri Ömer'i görünce uysallaştı. "Abi ödümü kopardın ya."

"Seni daha beter korkuturdum da..." Gevrek gevrek gülüyordu. "Sana bir şeyi demedim ben."

"Hayrola, neyi demedin?"

Kalbimin kapılarını açtığım zaman içimden çıkan acı, aldığım her bir nefeste daha çok sahipleniyor aldığı yeri. Sanki, burası benim dermişcesine. Bir hüznüm var sonra, içimde ukde kalan, yeşertemediğim bir bahçem var. Sarmaşıklardan önümü göremediğim kocaman arazide, o çok sevdiğim çiçeklerim için yer yok. Ben sadece öylesine biriyim. Geldiği dünyadan hoşnut olmayan, karanlığın güvenini seven biriyim. Korktuğum zaman, kendi kendine yetmek zorunda olan biriyim. Uçsuz bucaksız gökyüzü içinse ben sadece yeryüzüne yansıyan bir gölgeyim. Etrafımdaki insanlara göreyse bir hasta. Bu yüzden bu rutubet kokan hastanedeyim ve ne kadar hasta biri olduğumu anla diye bu defteri tutuyorum. Beni iyi dinle doktor, benim hastalığımanın çaresi sözlerin değil. Veya verdiğin onca ilaç. Benim çarem, sadece sensin.|16 Nisan 2017|Ophelia demiş bana annem, kendimi boğduğum nehir senin maktüllerinin kanındanmış. Watty's 2018 Uyarlamacılar Kazananı#Marvel etiketinde 1. sıra 20|02|19|yi ve kötünün,cennetin ve cehennemini içindesayfaları kül edecek türden bir geçmişe sahipse insan,iki defa birbirlerinde yok olacaktanrıyla

şeytan.Karanlığa gömülmüş şehrin itiraz dolu vaveylaları, yaşlı ve küsmüş binaların arasında dolanıyor.Bu şehirden kaçış yok.Bu duvarların arasından dışarı sızamazsın.Bu şehir doğumun,Bu şehir yıkımın,Bu şehir senin ölümün olacak."Ben bu gece, şeytanın peşindeki gözlerimi kapatacağım soğuk bir güneşe. İçimde yanan ateşin kül ettiği duyguları tekrardan canlandırabilmek için."

Özet: Yüzyıllar öncesinden kalan davayı çözmeleri için Soğuksu şehrine savaşmak için gönderilen, Cadılar Konsey'inin soyundan gelen beş genç erkek cadı, tıpkı ismi gibi soğuk, ıssız ve tehlikeli şehre vardıklarında hiç beklemedikleri olaylarla karşılaşır. Bu sırada babasının ölümünün ardından yas tutan Nehir'le ve bir süredir özel güçlere sahip olduğunu keşfeden fakat bunu en yakın arkadaşından başka hiç kimseye söyleyemeyen Naz ile yolları kesişecektir. İstemsizce kurulan güçlü bağların ardından, soru işaretlerini çözmek için tarihe gömülmüş sırları hep beraber ortaya çıkartmak zorunda kalırlar. Aşkın, arkadaşlığın, maceranın ve doğaüstü güçlerin tavan yaptığı bu hikâyeyi okurken, siz de tir tir titreyeceksiniz![Bu hikâye 2015 Haziran ayında yazılmaya başlanmış ve 2017 Mart ayında ilk bölümü yayımlanmıştır.]•Wattys2018 Büyük Buluşlar KazananiWattys 2018 Gizli Cevherler KazananiAleda, sert mizaçlı, ayakları yere sağlam basan, başarısı ve ilginç tarzı ile etrafındakilerin dikkatini çeken bir hukuk öğrencisi iken, ardı arkası kesilmeyen garip rüyaları nedeniyle hiç ummadığı bir anda arkeoloji tutkusuna yenik düşer. Bütün itirazlara rağmen inatçı kişiliği ile bu yolda ilerlemek için adımlarını hızlandırır. Köklerinin saklı olduğu gizemli bir hikayeyi aydınlatacağından ise habersizdir.Zeugma kelimesi size neyi anımsatıyor?Dillendirildiği gibi sadece basit bir çingene kızı, mozaiklerde hayat bulmuş olabilir mi?Peki yüzyıllar önce yaşanan bir aşk'ın bedeli ne kadar ağır olabilir?Kim bilir belki de tarih, Aleda'nın ellerinde yeniden yazılacak. Bunun olmasına izin vermek istemeyenlerin yükselişine ya da çöküşüne ise yine o karar verecek...Hayat; sırların toplamından ibarettir!Kısacası gizem, gerilim ve de tarih ile harmanlanmış bir hikaye sizleri bekliyor.Nisan 2018- Mart 2019 WATTYS 2018 | KALP KIRANLAR KAZANANI Avcumun içine ılık nefesini üfleyerek, "Ben," dedi ilk başta. "Ogün Enes."Avcumdaki gıdıklanmaya hafifçe kıkırdamıştım. Refleks olarak elimi çekmeye çalıştığımda buna müsaade etmedi ama o da benim tepkilerime gülüyordu. "Şimdi sıra sende..."Kafamı salladığımda dudaklarımı hafifçe ıslattım. Bunu yapabiliirdim. Ne de olsa odamda defalarca kez adımları söylemek için çabalamıştım. Aynı onun yaptığı gibi avcuna üfleyerek, "Ben," dedim uzun ve oldukça çekişmeli bir çabamdan sonra. "Mısssraa."Soluk soluğa kalmış bir şekilde kafamı kaldırıp ona baktım. İşte o zaman farklı bir gülümsemeyle beni izlediğini görebilmiştim. Yeniden avcumun içine üfleyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum, Mısra," demişti.Ben de gülümsedim. Belki de zaman tam o nokta eriyip yok olmalıydı. İçindeki kalıntılarda daha çok bütün olmalıydık. Biz, o kaldırımın ucunda, gece ruhumuza acılarımız gibi sızarken, tanıştığımıza memnun olduğumuz o âna hapsolmalıydık. Çünkü oradaki Ogün Enes, umursamaz adamı bir süreliğine görmezden gelmişti. Unutmuş gibiydi. O, avuçlarıma fısıldayan çocuk, hayatımı o andan itibaren değiştirmeye başlamıştı. Bambaşka bir Mısra Karataş için, bir bacaksız yaratmıştı. Bacaksız da, bir kulaksız...O sokakta, ilk içkimi içmiştim. İlk defa sarhoş olmuşum. İlk defa birisinin omzuna kafamı yaslayarak saatlerce gülmüştüm. Uzaklara süzüldüm. Sanki birlikte kaçıp gitmiştik o kentten. Ehliyetim yoktu. 18 yaşında da değildim. Ama onun dünyasında her şey olabilir. Her şey... Ben bile.Ben o sokakta, bir zerdali uğruna, Ogün Enes'le karşılaşmıştım. Ve bin bir gecenin ardından, tek bir gecesinin bile ne kadar değerli olduğunu öğreneceğim, bir aşka yelken açmıştım.The Wattys 2018 Şairler Kategorisi Kazanani"Her bir şeyinle sınav içre sınav

halindesin, Lâkin en büyük sınavı kendisi iledir insanın, En değerli nesne ise ateşi aşkın peşine düşen de, Hiçliğin kıyısında ki bir aşkı yüklenmek ise derdin, Ve hele ki değilsen aşk hamalı öyle kolay da değildir, Çünkü bunu yüklenecek mana yüklü bir mum gerek, Aşk için yanmak gerek ve de kül olabilmek..." Ahmet ABABu kitaptaki tüm yazı ve şiirler bu şiirleri yazdıran güzelin kendisine ait. Ve her ne kadar biz yazıyormuş gibi dursak da bunu bize yazdıran en güzelin kendisine ithaf edilmiştir. Allah'ın izniyle çıktığımız bu yolda yine onun yardımına sığınarak: "Eûzu billâhi mineş şeytânir racîm Bismillâhi Er rahmân Er Rahîm..." © Her Hakkı Saklıdır! Her ne amaçla olursa olsun kullanılması suç teşkil edebilir...

Cahit'in kaşları birbirine yaklaşırken Ömer keyfinden bayılır hâldeydi. "Nasıl dikkat kesildin. Demesem mi ki acaba?"

"Neyi abi, söylesene."

Cahit'in yalvaran yüzüne bir süre baktı. Neler kımıldanıyordu kafasının içinde, emin olarak anlamak güçtü; neleri doğru sanıyordu Ömer, neleri yanlış, kim bilir nasıl yanılıyordu bu yüzün gösterdikleri hakkında. Sırrı fısıldadı: "Eve geç git bugün."

Yalvarışı yerini sorgulayıcılığa bıraktı, sıkıştırdığı kaşları serbest kaldı. Basit bir cümleydi duyduğu ama belliydi, altı doluydu. Aklına hiçbir sebep getirmeye uğraşmadı, sebep her ne idiyse karşısına kendi başına çıksın istiyordu. Kırmızı hatlı muntazam dudakları aralandı. "Neden?"

"Sen geç git işte oğlum. Buraya yolun anca düştü zaten, sağın solun belli olmaz, erkenden gidersen şimdi. Orasını burasını arama da sözümü dinle bir kere." Cahit'in konuşabileceği aralıklara beton döküp kaçır gibi dükkânına yöneldi.

Sebepleri hâlâ enselerinden tutup karşısına çekmiyordu, çekmeye de yeltenmiyordu. Omuz silkti, bugün istese de erken gidemeyeceğini hatırlayınca inadı törpülendi ve rahatladı, günlerdir biriken işleri bitirmeli fakat en mühimini ilk sıraya almalıydı: Zühre'nin saatlerini tamir etmeliydi.

Kapıdan çekilip içeri girer girmez iki saati de çıkarıp önüne koydu. Siyah kayışlıyı eline aldığı anda zihni en sapaksız yolculuğuna hazırды. Zühre; gözleri güneş, suratı daha yakın ve büyük bir bütünlüğe sahip olduğundan ay, rüzgârı ve yaprakları havasında, keşfetmekten korkulan bir yeryüzü. Böyle tekdüze tabirlerle sınırlayabilir miydi güzelliğini? Hayır, gereksizdi. Boynundan akan ılık ağrıyı hissedince saati de öteki elindeki aleti de hızlıca bıraktı. Zühre, yalın Zühre'ydi, saatlerini tamir ettiği bir müşterisi. O, ismini bile adamakıllı bilmezken onu yersizce büyütme, yararsız döngülerden usanmıştı, bir ısınıp bir soğumak dengesini bozuyor ve çok yoruyordu. Kaçtıkça daha çok kapıldığından özenle sıyrılması gerekliydi. İşin doğrusu o sularda gemileri vardı, batırmasınlar diye kimseciklere söylemezcesine bunu kendinden de gizli tutuyordu. Öyle ya, bir geminin batmasındaki en büyük sorumlu çoğu zaman kaptan olurdu.

Kaslarını biraz hareketlendirmekle ağrının geçeceğini umarak kalktı, tezgâhların ve vitrinlerin tozunu aldı, kimi saatlerin yerlerini düzenledi, en ertelediği ve sevmediği işleri bile zamanı geçirmek uğruna araya sıkıştırdı. İkili merdivenin yüksek basamağından çıkıp sandalyesine asılı kahverengi, kaşe ceketini bir çırpıda giyerken gözleri duvardakilere takıldı, epey vakit geçmişti. Esneyerek gerindi. Ömer'in garip isteğini tekrarlıyor, erken gitmemesi gerektiğini içine telkin edip duruyordu ama dayatmaya maruz kaldığını sandıkça bir ses "Eve git, eve git." diye dürtüklüyordu. Dayatma da olsa Ömer kötülüğünü isteyecek değildi, isteği muhakkak bir iyilik yüklüydü. Rayına aşına olmadan ansızın duran her tren, zihinde ve ruhta usul usul ilerler. Dışarıdan görünen, bir kenara öylece saplanmış eski vagonlar olacaktır. Oysa içimizde onları süsleyip

püslemiş, kocaman dağların içinden geçirmiş, nice duygularla beslemiştir. Nihayetindeyse en kırık dökük tren bile bir yolunu bulup rayına oturur. Cahit hayatı boyunca pek az şeye saplanıp kalmıştı, iradesini her daim canlı tutup türlü tuzaklara karşı sırtını o canlılığa dayamıştı. Bazen fazlaca şüpheli olmaktan, her şeyin farkına varmaktan, dalgaların içine gönlünce atlayamamaktan sıkılırdı, o vakit kafasını şöyle bir sallayıp hayalinde düşüncelerini etrafa savurduğunu canlandırır. Sürüsüyle vagonu peşinden sürüklüyordu, tümü kendisine aitti ve makinist de kendisiydi, insan varlığını ve varlığının mahsullerini bata çıka, kırıla döküle de olsa taşır, alabildiğine uzaklara götürürdü.

Bölüm 10: Varmak

Oops! Bu görüntü içerik kurallarımıza uymuyor. Yayımlamaya devam etmek için görüntüyü kaldırmayı ya da başka bir görüntü yüklemeyi deneyin.

Uykunun en keyifli saatlerinde sere serpe yatıyordu. Kasımın ilk pazarının keskin sabah güneşi hiç kaçınmadan odaya hücum edince rahatsız olup hareketlendi. Dün gece, sobalı büyük oda yerine kendi odasına geçmeyi ve özlediği yatağında uyumayı koymuştu aklına. Tabii odası buz gibiydi, kat kat giyinse de, paçalarını çoraplarının içine sokup ayaklarını birbirine sürtsede uzun süre faydasını görememişti bunların, ısınmadan uykuya dalmıştı, ara ara gözlerini açtığı anda bile hâlâ soğuktan her bir yanı.

Ayılmamak için kolunu gözlerine siper etti, ancak o zaman, kolunun dışarı çıktığı anda donmasıyla anladı ki burnuna kadar çektiği yorganın altı sıcacık olmuştu, nefesiyle ısıtmıştı kendini. Yorgan soğuk bir duvar işlevindeydi yalnızca. Bu zamana dek buna benzer çok insan tanıdığını düşündü, duvar duvar insan, insan insan duvar, duvar gibi insanlar. Mantiğinin ötesinde ipsiz sapsiz düşüncelere daldığına göre uyanıyordu işte, bu kadardı, güneş yapmıştı yapacağını.

Kolunu yeniden yorganın içine soktu, cesaret edip kalkması zaman alacak gibiydi. Yastığı dikleştirip ona uyum sağlarken gözlerini iyice açıp kırıştırdı, başının yükselmesiyle denizi görebiliyordu artık. Daha dikkatli bakınca beyaz perdenin kıpırdanışını sezdi, pencereyi ne ara açtığını anımsayamadı, üşümüştü ama olsun, iyi ki de açmıştı. O sırada şaşılacak bir hızla doğruldu, yere sarkıtığı ayaklarına, yatmadan önce ağızlarını yatağa çevirdiği terlikleri geçirdi. Üzerindeki fermuarını, yakası çenesinin çevresini saracak biçimde çekti. Ayaklanıp rüzgârın

kıyısına gitti, perdeyi yana kaydırıp pencereyi tamamen açtı. Duraklamadan esti suratına, tepesindeki dağınık saçlar uçtu. Tümsekleri pembeleşmiş ellerini pervaza dayayıp tertemiz havayı içine çekti. Biraz daha öne eğilip etrafa göz atınca pencerenin önüne kim bilir ne zaman koyduğu nane saksısına rastladı, toprakla birlikte çürümüştü içindeki. Bir şeylerin yitip gitmesine çoktandır alışıkta ama bu savunmasızca yok olmuş naneler, yabancı bir sızı bıraktı yüreğine. Minik yaprakların ölümü, Cahit'in içine köksüz bir yaşam bahşetmişti. Deniz bu yana koşan rüzgârın kovasına sertlik katınca gözlerini kapattı, *yeniden yaşadı*. "Yalan söyledim, ödeştik."

Hayretler içinde kalan Cahit, ne olup bittiğini tam manasıyla kavramak için uğraşmadı. Bunun yerine şemsiyeyi açıp yukarı doğru kıvrılan kolu kavradı, tam ortada bir yere hizaladı çatılarını. Adımlarının ve yağmur damlalarının yankıları dışında oluşan sessizlikte Zühre içinden gülüyor olmalıydı, yüzüne bakabilseydi belki dudağında da görürdü gülüşünü. "Ben yalan söylemedim ki sana." diyerek sonunda attı ağızındaki, muzip bir kibirle başını kaldırmış, doğruca sokağın ucundaki karanlığa bakıyordu. "Ne?" diye dönüverdi Zühre, dudağının kenarında gerçekten de yarım bir tebessüm kalmıştı. "Güldürme beni."

"Zaten gülüyorsun." derken Zühre'ye hâlâ bakmıyordu. "Ayrıca, diyorum, sana yalan söylemedim; yalan söylemek zorunda kaldım."

Kalbimin kapılarını açtığım zaman içimden çıkan acı, aldığım her bir nefeste daha çok sahipleniyor aldığı yeri. Sanki, burası benim dermişcesine. Bir hüznüm var sonra, içimde ukde kalan, yeşertemediğim bir bahçem var. Sarmaşıklardan önümü göremediğim kocaman arazide, o çok sevdiğim çiçeklerim için yer yok. Ben sadece öylesine biriyim. Geldiği dünyadan hoşnut olmayan, karanlığın güvenini seven biriyim. Korktuğum zaman, kendi kendine yetmek zorunda olan biriyim. Uçsuz bucaksız gökyüzü içinse ben sadece yeryüzüne yansıyan bir gölgeyim. Etrafımdaki insanlara göreyse bir hasta. Bu yüzden bu rutubet kokan hastanedeyim ve ne kadar hasta biri olduğumu anla diye bu defteri tutuyorum. Beni iyi dinle doktor, benim hastalığımın çaresi sözlerin değil. Veya verdiğin onca ilaç. Benim çarem, sadece sensin. |16 Nisan 2017|Ophelia demiş bana annem, kendimi boğduğum nehir senin maktüllerinin kanındanmış. Watty's 2018 Uyarlamacılar Kazananı#Marvel etiketinde 1. sıra 20|02|19|yi ve kötünün,cennetin ve cehennemin içindesayfaları kül edecek türden bir geçmişe sahipse insan,iki defa birbirlerinde yok olacaktanrıyla şeytan.Karanlığa gömülmüş şehrin itiraz dolu vaveylaları, yaşlı ve küsmüş binaların arasında dolanıyor.Bu şehirden kaçış yok.Bu duvarların arasından dışarı sızamazsın.Bu şehir doğumun,Bu şehir yıkımın,Bu şehir senin ölümün olacak."Ben bu gece, şeytanın peşindeki gözlerimi kapatacağım soğuk bir güneşe. İçimde yanan ateşin kül ettiği duyguları tekrardan canlandırabilmek için."Özet: Yüzyıllar öncesinden kalan davayı çözmeleri için Soğuksu şehrine savaşmak için gönderilen, Cadılar Konsey'inin soyundan gelen beş genç erkek cadı, tıpkı ismi gibi soğuk, ıssız ve tehlikeli şehre vardıklarında hiç beklemedikleri olaylarla karşılaşılırlar. Bu sırada babasının ölümünün ardından yas tutan Nehir'le ve bir süredir özel güçlere sahip olduğunu keşfeden fakat bunu en yakın arkadaşından başka hiç kimseye söyleyemeyen Naz ile yolları kesişecektir. İstemsizce kurulan güçlü bağların ardından, soru işaretlerini çözmek için tarihe gömülmüş sırları hep beraber ortaya çıkartmak zorunda kalırlar. Aşkın, arkadaşlığın, maceranın ve doğaüstü güçlerin tavan yaptığı bu hikâyeyi okurken, siz de tir tir titreyeceksiniz![Bu hikâye 2015

Haziran ayında yazılmaya başlanmış ve 2017 Mart ayında ilk bölümü yayımlanmıştır.]•Wattys2018 Büyük Buluşlar KazananiWattys 2018 Gizli Cevherler KazananiAleda, sert mizaçlı, ayakları yere sağlam basan, başarısı ve ilginç tarzı ile etrafındakilerin dikkatini çeken bir hukuk öğrencisi iken, ardı arkası kesilmeyen garip rüyaları nedeniyle hiç ummadığı bir anda arkeoloji tutkusuna yenik düşer. Bütün itirazlara rağmen inatçı kişiliği ile bu yolda ilerlemek için adımlarını hızlandırır. Köklerinin saklı olduğu gizemli bir hikayeyi aydınlatacağından ise habersizdir.Zeugma kelimesi size neyi anımsatıyor?Dillendirildiği gibi sadece basit bir çingene kızı, mozaiklerde hayat bulmuş olabilir mi?Peki yüzyıllar önce yaşanan bir aşk'ın bedeli ne kadar ağır olabilir?Kim bilir belki de tarih, Aleda'nın ellerinde yeniden yazılacak. Bunun olmasına izin vermek istemeyenlerin yükselişine ya da çöküşüne ise yine o karar verecek...Hayat; sırların toplamından ibarettir!Kısacası gizem, gerilim ve de tarih ile harmanlanmış bir hikaye sizleri bekliyor.Nisan 2018- Mart 2019 WATTYS 2018 | KALP KIRANLAR KAZANANI Avcumun içine ılık nefesini üfleyerek, "Ben," dedi ilk başta. "Ogün Enes."Avcumdaki gıdıklanmaya hafifçe kıkırdamıştım. Refleks olarak elimi çekmeye çalıştığımda buna müsaade etmedi ama o da benim tepkilerime gülüyordu. "Şimdi sıra sende..."Kafamı salladığımda dudaklarımı hafifçe ıslattım. Bunu yapabiliirdim. Ne de olsa odamda defalarca kez adımları söylemek için çabalamıştım. Aynı onun yaptığı gibi avcuna üfleyerek, "Ben," dedim uzun ve oldukça çekişmeli bir çabamdan sonra. "Mısssraa."Soluk soluğa kalmış bir şekilde kafamı kaldırıp ona baktım. İşte o zaman farklı bir gülümsemeyle beni izlediğini görebilmiştim. Yeniden avcumun içine üfleyerek, "Tanıştığımıza memnun oldum, Mısra," demişti.Ben de gülümsedim. Belki de zaman tam o nokta eriyip yok olmalıydı. İçindeki kalıntılarda daha çok bütün olmalıydık. Biz, o kaldırımın ucunda, gece ruhumuza acılarımız gibi sızarken, tanıştığımızı memnun olduğumuz o âna hapsolmalıydık. Çünkü oradaki Ogün Enes, umursamaz adamı bir süreliğine görmezden gelmişti. Unutmuş gibiydi. O, avuçlarıma fısıldayan çocuk, hayatımı o andan itibaren değiştirmeye başlamıştı. Bambaşka bir Mısra Karataş için, bir bacaksız yaratmıştı. Bacaksız da, bir kulaksız...O sokakta, ilk içkimi içmiştim. İlk defa sarhoş olmuşum. İlk defa birisinin omzuna kafamı yaslayarak saatlerce gülmüştüm. Uzaklara süzöldüm. Sanki birlikte kaçıp gitmiştik o kentten. Ehliyetim yoktu. 18 yaşında da değildim. Ama onun dünyasında her şey olabilir. Her şey... Ben bile.Ben o sokakta, bir zerdali uğruna, Ogün Enes'le karşılaşmıştım. Ve bin bir gecenin ardından, tek bir gecesinin bile ne kadar değerli olduğunu öğreneceğim, bir aşka yelken açmıştım.The Wattys 2018 Şairler Kategorisi Kazanani"Her bir şeyinle sınav içre sınav halindesin,Lâkin en büyük sınavı kendisi iledir insanın,En değerli nesne ise ateşi aşkın peşine düşen de,Hiçliğin kıyısında ki bir aşkı yüklenmek ise derdin,Ve hele ki değilsen aşk hamalı öyle kolay da değildir,Çünkü bunu yüklenecek mana yüklü bir mum gerek,Aşk için yanmak gerek ve de kül olabilmek..."Ahmet ABABu kitaptaki tüm yazı ve şiirler bu şiirleri yazdıran güzelin kendisine ait. Ve her ne kadar biz yazıyormuş gibi dursak da bunu bize yazdıran en güzelin kendisine ithaf edilmiştir. Allah'ın izniyle çıktığımız bu yolda yine onun yardımına sığınarak: "Eûzu billâhi mineş şeytânir racîm Bismillâhi Er rahmân Er Rahîm..." © Her Hakkı Saklıdır! Her ne amaçla olursa olsun kullanılması suç teşkil edebilir...

"Yalanın hiçbir zorunluluğu olamaz."

"O zaman, yalan hiçbir koşulda ödeşmek için kullanılmaz, bunu da savunur musun?"

İki çift göz parıl parıldı loş sokağın göbeğinde, sokak zararsız bir sürüngen gibi eşlik ediyordu

onlara. Oynuyorlardı birbirleriyle fakat sahici bir oyundu bu, saklanamaz ve kandıramazlardı, tüm

hislerini ve fikirlerini misliyle üstleneceklerdi.

"Yine de özür dilerim," Biraz olsun topladı. "Açıklanmak üzere söylenmiş yalanım için." Çenesini indirdiğinde oyun içindeki oyununu sonlandırmıştı. "Belki ileride..." Yavaşladı, yarıda bıraktığı cümlesini geceye üfledi.

Zühre utanmıştı, havada kalan sözcükleri eşeledi. "Omzum ıslanıyor." deyince Cahit şemsiyeyi ona adamakıllı yaklaştırdı. Bir an için konuyu değiştirdiğini sansa da ikisi de daha büyük, daha sırlı bir hayale sürüklenmişti. Sarılmak ve *siğınmak* istiyorlardı, olacak iş miydi? "Şimdi de senin omzun ıslanıyor." Kıkırdadı. Sesi sokaktan silindiğinde yüzleri karşı karşıyaydı, göz göze yürümeye devam ediyorlardı. "Cahit," İşaret etti. "Omzun ıslanıyor." Omuz silkti. "Kuru kuruya yürüyemeyiz, ikimizden biri mutlaka ıslanacak." Biri söylediği, öteki duyduğu şairane cümlenin etkisiyle sustu, ardından kahkahayı bastılar, bastılar da ikisi de farkındaydı anlamlı gerçekliğin. İç taraftaki kolları durmadan değişiyordu. Sokak, kalplerinin de aynı anda attığına yemin edebilirdi.

Kadın yolu bile bile uzattı, adam sorgusuz sualsiz yürüdü fakat her yol, bir yenisine bağlansa da mutlaka son bulurdu, her yol taşıdığı sonla var olurdu ve son cümleler daima ezberde kalırdı. Zühre evine geldiklerini belli etmek istercesine sol topuğunun üzerinde Cahit'e döndüğünde yağmurun altında kaldı, şemsiyenin dışına çıktığını anlayamadı. Gülümseyişi içten değildi, kendine acır bir hâli vardı. Bu gece, burada bitecek ve hiç yaşanmamışçasına geçmişe yamalı kalacak diye ödü kopuyordu.

Cahit'in kaşları kalktı. "Geldik mi? Ne çabuk geldik ya. Saat kaç olmuş?" Sol bileğini kaldırdı, saat takmayı hiç sevmediğini ve hâliyle bileğinde saat olmadığını unutup. Mahcubiyetle yeniden Zühre'ye baktı. "Kaç olmuş?"

Dişleri göründü. "Hayret bir şey, sen saatçi değil misin, nasıl saatin olmaz?"

"Bazen takıyorum ama rahatsız ediyor." Göğsü hızlandı. "Seninkinden bakar mısın?" "Bu kadar önemli mi vakit?" 3

"Yo." Çenesini ovaladı. "Saat takmamam değil de saatçi olup vakti durduramamam daha aptalca değil mi?"

Meseleyi vakte oturtup vakit kazanıyorlardı. Samimiyetleri dükkândan buraya artmış, artmış ama burada donuvermişti. Garip bir vaziyetti içine düştükleri. Yolun başındaki iki yabancı, yolda iç içe giren iki nehre dönüşmüşken işte burada ayrılmak zorundaydı birbirinden. Ruhun katıyen uzaklaşamazlardı, öyle bir şey değildi; daha çok, güçlenebilmek için üstlerine yaptıkları barajlara evrilmiş gibilerdi.

"Seni buraya kadar yordum." dedi kadın. "Kusura bakma, ıslandın bir de."

Adam, kadının bu söyleyeceğine hazırmış gibi atıldı. "Yürümeyi sevdiğimi söylemiştim sana."

"Evet. Ben de yalnız yürümeyi hiç sevmezdim. Çok teşekkür ederim." Tırnaklarını avucunun içine batırarak karşısındakinin gözlerine süzüldü, süzüldüğü yere konunca kalbindeki tutuşmayı hissetti.